

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

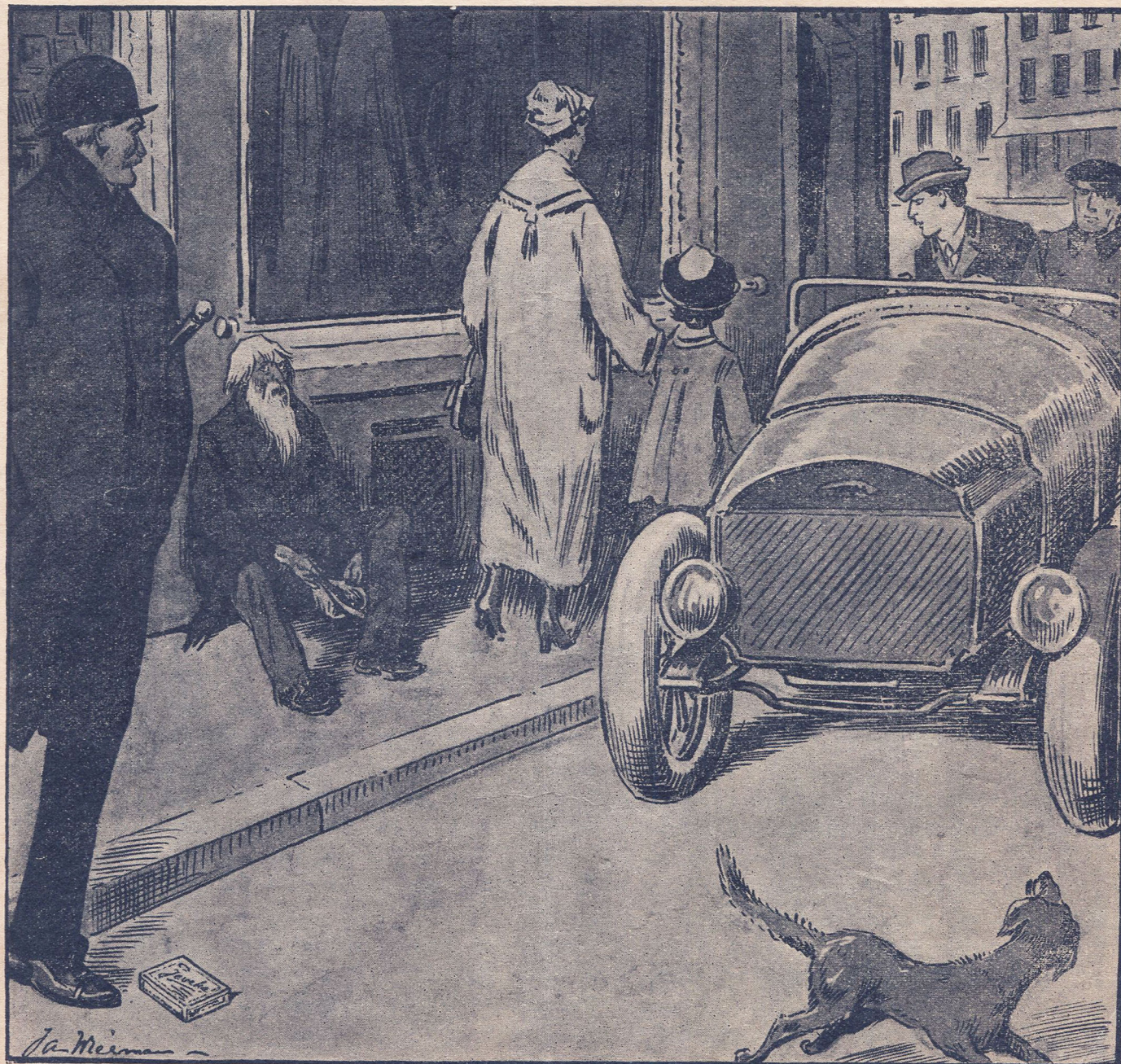
genaamd De groote Raffles
Onbekende

No. 440

De inbraak bij Rameshwara Singh.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE INBRAAK BIJ RAMESHWARA SINGH.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De gestolen juweelen.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager lopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het kon omstreeks negen uur in den ochtend zijn toen de telefoon op de schrijftafel van den heer Phileas Baxter, hoofdcommissaris van politie te Londen, langdurig en als het ware driftig schelde.

Op dat oogenblik bevond zich in het ruime vertrek, dat door drie breede ramen verlicht werd, slechts een oude man, die in een hoek aan een kleine tafel zat en daar ijverig bezig was met het overschrijven van groote vellen papier op andere vellen, die niet minder groot waren — een werk dat blijkbaar al zijn aandacht vergde, hetgeen kon worden afgeleid uit de wijze waarop hij de tong gedeeltelijk uit den mond stak en het hoofd schuin hield.

Dat was Marholm, de secretaris van mijnheer Baxter, een man van ruim 60 jaar met een magere gestalte en een hoofd als de kop van een bejaarde kraai.

Hij keek een oogenblik over zijn groote, in schildpad gevatte brilleglazen naar het toestel, mompelde iets in zich zelf en ging rustig door met werken.

Een seconde later belde de telefoon opnieuw, luider en aanhoudender dan ooit.

Zuchtend legde Marholm zijn pen neer, stond op, schoof zijn bril wat hooger op zijn neus en ging naar de geweldige, met paperassen bedekte schrijftafel van den hoofdcommissaris.

Hij nam het toestel van de dragers en zeide met een eenigszins schorre, als het ware verroeste stem:

— Hier Scotland Yard! Met wien?

— U spreekt met een der bedienden van Sir Rameshwara Singh! Spreek ik met den hoofdcommissaris?

— Neen, goede vriend, met zijn secretaris. Je zult het mij echter wel kunnen zeggen, denk ik! Wat is er aan de hand?

— Wat er aan de hand is? Er is in den afgelopen nacht ingebroken in het huis van mijn meester en er is voor een waarde van bijna 6000 pond sterling aan juweelen, goud- en zilverwerk gestolen.

— Dat is zeer onaangenaam voor uw meester!

hernam Marholm doodbedaard, want hij was aan dergelijke boodschappen wel gewend. Ik zal het dadelijk aan mijnheer Baxter mededeelen, zoodra hij hier is! Het is nauwelijks negen uur en de hoofdcommissaris heeft het tegenwoordig zeer druk!

— Laat er in 's hemelsnaam wat haast achter de zaak gezet worden! Ik weet geen raad!

— Vertel mij eens — waarom telefoneert gij eigenlijk en niet uw meester?

— Dat heeft een heel eenvoudige reden, — hij is op het oogenblik uit de stad en hij wordt pas morgen terug verwacht!

— Waart gij dan in zijn huis?

— Ja, met nog drie andere bedienden! Wij hebben volstrekt niets gehoord — en toch is alles overhoop gehaald, alsof er een aardbeving had plaats gehad!

— Nu, wij zullen aanstonds iemand zenden, dat beloof ik je! Ik zal de komst van mijnheer Baxter niet afwachten, maar je een van onze beste detectives zenden — mijnheer James Sullivan! Die is een specialiteit in inbraken! Laat een van uw lieden dus thuis blijven, zoodat hij mijnheer Sullivan kan inlichten!

Marholm legde het telefoontoestel weder neer, schudde eenige malen het hoofd en bromde toen tusschen de tanden:

— Dat zal wel weer werk van dien drommelschen Raffles zijn! Het zou mij niets verwonderen, als ik het aan het goede eind bleek te hebben! En als dat werkelijk zoo is — nu, dan kan Sir Rameshwara Singh wel naar zijn juweelen en zijn goud fluiten!

Hij wilde juist op een electrischen schelknop drukken, teneinde aan een agent last te geven, James Sullivan, den knapsten kop van Scotland Yard, te waarschuwen, toen de deur van het vertrek openging en er een zwaargebouwd man met een blonden baard, waterblauwe oogen, een bleeke gelaatskleur en kleurlooze wenkbrauwen binnen trad.

Dat was mijnheer Phileas Baxter, de hoofdcommissaris van politie in de City.

— Goed dat gij komt, mijnheer Baxter! begon Marholm dadelijk en het was alsof er een moeilijk verborgen grijs van leedvermaak om zijn dunne lippen speelde.

— Hoe zoo? Is er iets gebeurd? vroeg Baxter terwijl hij zijn jas uittrok en die aan een kapstok hing, die bij de deur stond.

— Heel veel heeft het, geloof ik, niet om het lijf, mijnheer — er is vannacht ingebroken in het huis van Sir Rameshwara Singh, tijdens zijn afwezigheid en er is voor een bedrag van ruim 6000 pond aan juweelen en gouden en zilveren sieraden gestolen.

— Wel allemachtig! riep Baxter verschrikt uit, terwijl hij zich naar zijn secretaris omwendde. Dat treft al bijzonder ongelukkig! Wel, dat is immers die Indische vorst, die over een week met Miss Dorothea Risley, de dochter van generaal Risley, in het huwelijk zal treden?

— Daar kan ik u geen bevestigend antwoord op geven, mijnheer Baxter, ik weet het niet! Het is echter zeer wel mogelijk!

— Het is niet mogelijk — het is de waarheid! riep Baxter ongeduldig uit, terwijl hij zijn hoed met een gebaar van woede aan den kapstok hing. Generaal Risley is schatrijk — Singh is het ook — de zaak heeft in geuren en kleuren in de „Times” en de „Daily Mail” gestaan! Wel drommel, lees je dan geen bladen?

— Ik lees nooit anders dan berichten over misdaden, wedrennen en voetbalwedstrijden, mijnheer Baxter! antwoordde Marholm op nederigen toon. Maar ik neem natuurlijk dadelijk op uw gezag aan, dat die Indische vorst inderdaad op het punt staat, een ezlachtigheid te begaan — ik wil zeggen, te gaan trouwen! Ik kan echter niet goed inzien, in welk opzicht dat voor ons de zaak onaangenamer zou maken.

— Waarom? Begrijp je dat dan niet eens? Maar man, Sir Risley, de generaal, is een zeer invloedrijk lid van het Parlement, die meer in de melk te brokken heeft dan dertig anderen! Hij is het geweest, die nog geen half jaar geleden geïnterpelleerd heeft naar aanleiding van een zeer brutaal stukje van dien dekkelschen John Raffles — van mijnheer den inbreker! Hij wilde weten, of de regeering geen maatregelen kon nemen, welke de arrestatie van dien onbeschaamd grijpvogel ten gevolge zouden hebben! Dat was natuurlijk een zijdelingsche hak op Scotland Yard, dat er nog altijd niet in is kunnen slagen, den kerel te pakken.

— Dat is toch niet heelemaal billijk, mijnheer Baxter — wij hebben hem al twee keeren heelemaal, een keer bijna in handen gehad! merkte Marholm op.

— Nooit langer dan eenige uren! barstte Baxter woedend uit. Het is alsof die man een

overeenkomst heeft gesloten met den Satan — somtijds krijg ik wel eens den indruk, dat wij evengoed konden ophouden met onze pogingen, om hem op te sporen!

— Een zeer juiste indruk, mijnheer Baxter! hernam Marholm op suikerzoeten toon. Het is merkwaardig, maar ik heb er altijd precies zoo over gedacht.

— Houd die opmerkingen maar voor je, Marholm, zeide Baxter op strengen toon en deel mij liever mede, wat er nu eigenlijk geschied is!

— Ik weet alleen maar wat ik u zoeven zeide, mijnheer! Een der vier bedienden die in het huis van den Indischen vorst waren achtergebleven, belde een minuut of vier geleden op en deelde mij mede, wat ik u reeds heb gezegd. Zijn meester, zoo deelde hij mij mede, keert pas morgen terug.

— Wat heb jij geantwoord?

— Niets anders dan dat ik zoo spoedig mogelijk mijnheer James Sullivan zou zenden, om de zaak te onderzoeken!

— Het is goed! bromde de hoofdcommissaris, terwijl hij zijn breeden wijsvinger op het knopje van de elektrische schel op het blad van zijn schrijftafel drukte.

Een agent trad binnen, salueerde en bleef in wachtende houding op den drempel staan.

— Verzoek mijnheer Sullivan dadelijk hier te komen! beval Baxter op knorrigen toon.

De agent verwijderde zich en de hoofdcommissaris begon met groote stappen, de handen op den rug ineen gestrengeld, het vertrek op en neer te loopen — voor Marholm het onbedriegelijk teeken, dat het humeur van zijn superieur alles te wenschen overliet.

Eensklaps stond Baxter voor Marholm stil, die reeds weder aan zijn schrijftafel was gaan zitten en barstte uit:

— Let eens op, of die generaal Risley niet aanstonds een kabaal zal maken van geweld, als wij er niet heel spoedig in slagen niet alleen de bedrivers van den diefstal, maar ook het gestolene te vinden! Het geldt zijn eigen schoonzoon — reden te meer om hemel en aarde te bewegen, opdat wij de misdadigers in handen krijgen. En je zult het zien, Matholm, je zult het zien — daar zal mijnheer de inbreker, daar zal John Raffles weer achter zitten!

— Net wat ik dadelijk gedacht heb, mijnheer

Baxter! hernam Marholm grinnikend. Dat is toch wel curieus niet waar?

— Het is volstrekt niet curieus en je hoeft er ook niet als een gek om te lachen! snauwde Baxter zijn secretaris toe. Want als ons vermoeden waarheid blijkt — dan zal ons leed niet te overzien zijn!

Hij wilde er nog iets aan toevoegen, toen de deur weder openging en James Sullivan binnentrad, een man van omstreeks 35 jaar, niet groot maar krachtig gebouwd, met doordringende donkere oogen, een geheel glad geschoren gelaat en gitzwarte wenkbrauwen.

Hij sloot de deur langzaam achter zich en een enkele blik op het gelaat van zijn chef, was voor den schranderen politiemans voldoende aanwijzing om hem tot de overtuiging te brengen, dat er, zooals Marholm zich placht uit te drukken, „storm aan den knikker” was.

— Gij hebt mij laten roepen, mijnheer Baxter? vroeg Sullivan, terwijl hij een paar schreden naderbij kwam.

— Ja, Sullivan! antwoordde de hoofdcommissaris. Ik wenschte dat je onmiddellijk eens met den inspecteur van dienst en een paar agenten naar het huis van Sir Rameshwara Singh ging, waar vannacht is ingebroken en voor een bedrag van 6000 pond aan juweelen en gouden sieraden is gestolen! Het werd zoeven telefonisch medegedeeld door een der bedienden. De Indiër zelf is uitstedig en komt pas morgen terug! Weet je waar hij woont?

— Ja, chef! hij heeft niet lang geleden een huis gekocht aan Eaton Square, met meubels en al en daar woont hij sedert eenige maanden.

— Weet je dat hij gaat trouwen?

— Met de dochter van generaal Risley — ja, dat heb ik gelezen, chef!

— Je weet natuurlijk hoe de generaal over ons denkt?

— O ja, dat is mij volkomen bekend! antwoordde de detective glimlachend. Wij schijnen het bij hem te hebben verbruid — maar ik neem het hem volstrekt niet kwalijk! Ik geloof met trots te mogen zeggen, dat de Londensche politie niet beter kon zijn dan zij is!

— Op een enkel punt na, Sullivan! Op een enkel punt na! riep Baxter uit. Je weet wel wat ik bedoel, zonder dat ik namen noem! Maar laten wij geen tijd verbeuzelen — neem dadelijk je maatregelen, stel een grondig onderzoek in en

bedenk, dat wij juist in dit bijzondere geval de daders of den dader tot iederen prijs in handen moeten krijgen! Wij mogen generaal Risley onder geen beding nieuwe troeven in handen spelen!

— Ook in ander opzicht zou het goed zijn, mijnheer Baxter, als wij dien inbraak konden straffen, hernam Sullivan. Die Indiër is een zeer ongemakkelijk heerschap en de Engelsche Regeering schijnt hem om de een of andere reden te vriend te willen houden.

— Dan treft dat alles al bijzonder ongelukkig, zeide Baxter zuchtend. Nu, doe je best, Sullivan — wij moeten deze zaak tot een goed einde brengen.

— Ik hoop dat wij zullen slagen — dat is alles wat ik zeggen kan, mijnheer Baxter! zeide de detective, terwijl hij nauw merkbaar de schouders ophaalde.

Hij knikte Marholm toe en verliet het vertrek.

Eenige minuten later had hij den dienstdoenden inspecteur van politie op de hoogte gebracht, die een spijtig gezicht trok en zeide:

— Als dat maar goed afloopt, Sullivan! Je weet natuurlijk dat er een huwelijk op til is, tusschen Miss Dorothea Risley en dien Indiër?

— Ik weet er al meer dan genoeg van, inspecteur! gaf de detective ten antwoord. Maar wij moeten onzen plicht doen, hoe dan ook!

Een der politieauto's werd opgecommandeerd en een paar minuten later reden Sullivan, inspecteur Murray en twee agenten van politie in groote vaart naar Eaton Square.

Het is een zeer breede straat, eigenlijk gezegd een languitgerekt plein, doorsneden door een plantsoen, in de buurt van het St. Jamespark en de huizen liggen er hier en daar tamelijk ver uiteen en zijn voor het meerendeel door tuinen omgeven.

Het huis van Sir Rameshwara Singh was een der deftigste van deze deftige buurt en lag geheel afgezonderd van de overige huizen, waarvan het door een tuin gescheiden was.

Het was een hardsteenen gebouw uit het begin van de achttiende eeuw en eigenlijk was het veel te groot voor een jonggezel.

Dat zou anders worden, wanneer Singh eenmaal in het huwelijk was getreden, want hij zou in dit huis met zijn jonge vrouw zijn intrek nemen.

Een van de bedienden scheen reeds op wacht

te hebben gestaan, want de auto stond nauwelijks stil, of de deur ging open.

De vier politiebeambten traden binnen en bevonden zich tegenover een ouden bediende met kortgeknipt, spierwit haar.

Sullivan nam den man even op, liet zijn penning zien en vroeg toen:

— Zijt gij degeen, die zooeven Scotland Yard heeft opgebeld?

— Ja mijnheer, dat deed ik!

— Uw naam?

— Crump mijnheer — Henry Crump!

— Zijt gij het ook die den diefstal ontdekt hebt?

— Om u te dienen!

— Op welke wijze?

— Wel, ik trad de werkkamer van mijn meester binnen om daar wat te luchten — en dadelijk werd mijn aandacht getrokken door de wanorde, die er in het vertrek heerschte. Ik kon niet lang in het onzekere blijven betreffende den aard van die wanorde — daar moesten inbrekers aan het werk zijn geweest!

— Stond er een brandkast?

— Ja, een kleine, maar stevige kast. Zij was opengebrouwen en de inhoud was verdwenen!

— Is dat vertrek het eenige dat geplunderd is?

— O neen! De slaapkamer en de eetkamer, waar het buffet met zilver staat, hebben eveneens een bezoek van de brutale dieven gehad!

— Waarom spreek je in het meervoud? Waarom denk je dat het er meer dan een geweest moeten zijn?

— Heel eenvoudig, mijnheer — een enkel man zou bezweken zijn onder de vracht van alles wat zij gestolen hebben! Een prachtige zilveren bloemenschaal, eenige dozijnen zeer zware zilveren lepels en vorken, voor bijna 900 pond sterling in zilvergeld en dan nog een groot aantal massief zilveren en groote voorwerpen — gebakschalen, vischschalen, taartlepels, ja zelfs een zilveren koelemmer! Zij moeten zeker twee groote zakken vol hebben weggesleept!

— Nu, wij zullen het aanstonds wel eens zien! gaf de detective te kennen. Ik zou gaarne zien, dat gij bij ons bleeft, om ons eventueel inlichtingen te kunnen verschaffen.

— Gij kunt op mij rekenen, mijnheer — maar ik vrees, dat ik u van weinig nut zal zijn! antwoordde Crump. Ik weet namelijk volstrekt

niets meer dan wat ik u zoeven gezegd heb!
— Hebt gij soms al getracht eenig spoor te vinden?

— Ik kan u alleen zeggen, mijnheer, dat de dieven binnen zijn gedrongen door een vrij groot,

rond tuimelraam boven de achterdeur, waar de leveranciersbedienden hun waren konden afleveren.

— Nu, wijs ons maar den weg — wij willen het zelf eens gaan onderzoeken!

Een doosje **Cigaret J. v. K.**
is een mooi cadeau.

Hoofdstuk II.

Het onderzoek.

— Waarheen zal ik u het eerst brengen, heeren? vroeg Crump, terwijl hij zich tot de politiebeambten wendde.

— Het eerst naar de achterdeur, waar de inbrekers zijn binnengedrongen! antwoordde Sullivan.

— Het is goed, mijnheer! hernam Crump kortaf.

Hij ging den vier politiemannen met slependen tred voor naar een breede gang, waarvan het begin te zien was aan het einde van de vestibule, afgesloten door een bruin fluweelen gordijn, dat aan ringen over een koperen stang heen en weer kon worden geschoven.

De gang leidde naar een stevige deur en daarboven bevond zich het ronde tuimelraam, waardoor de inbrekers zich toegang hadden verschaft.

— Breng eens een stoel, of een trapleertje! verzocht Sullivan.

De bediende slofte weg en keerde eenige oogenblikken later terug met een kleine trapleer, die hij voor de deur neerzette.

Sullivan klom er op en begon eerst met het bloote oog, vervolgens met behulp van een vergrootglas het tuimelraam zorgvuldig te onderzoeken.

Zijn gelaat had een tamelijk mismoedige uitdrukking, toen hij weder van het trapje afdaalde en zich tot Murray wendde met de opmerking:

— Ik kan volstrekt geen vingerafdrukken vinden — zij hebben waarschijnlijk dikke handschoenen gedragen! Ik vind niets dan enkele krassen, waarschijnlijk te weeg gebracht door hun schoenen!

— Maar ik kan mij volstrekt niet voorstellen dat een volwassen man zich door die kleine opening heeft kunnen wringen! merkte de inspecteur van politie op.

— De opening lijkt kleiner dan zij in werkelijkheid is, omdat gij er van onderen tegen opziet! zeide Sullivan. Intusschen erken ook ik, dat het een zeer schraal man, geweest moet zijn, die hier het eerst is doorgeklommen en waarschijnlijk vervolgens de deur heeft geopend voor zijn medeplichtige.

Hij wendde zich tot den bediende, die zwijgend terzijde stond en vroeg:

— Hebt gij deze deur vanmorgen geopend gevonden?

— Neen, zij was dicht! De dieven hebben het huis eenvoudig langs de voorzijde verlaten, na de kettingen van de straatdeur te hebben afgenomen, die ik er zelf op had bevestigd! antwoordde Crump.

— En dit tuimelraam — dat was natuurlijk gesloten?

— Ja, met twee stevige knippen — een beneden, de andere boven.

— Dan zijn zij met behulp van een ijzerdraad neergetrokken, hetwelk de inbrekers door een uiterst fijn gaatje hebben gestoken, waarvan ik er dan ook een duidelijk heb kunnen zien! hernam Sullivan schouderophalend. Alles wel beschouwd had het niet eens veel om het lijf, om in dit huis binnen te dringen! Als zij de knippen niet hadden kunnen loskrijgen, behoefden zij niets anders te doen dan de ruit uit het ronde tuimelraam te snijden! En nu zullen wij eens

zien of wij hier niets kunnen vinden!

Sullivan had de deur geopend, die toegang bleek te geven tot den kleinen achtertuin, omringd door een lagen muur, waarop zich een meterhoog ijzeren hek verhief, voorzien van tamelijk scherpe punten.

Het zonlicht viel juist naar binnen en bij dat overvloedige licht kon Sullivan de gang uitstekend waarnemen.

Zijn scherpe, doordringende oogen doorzochten alle hoeken en gaten en nu en dan bukte hij zich teneinde naar eenig spoor op den dikken cocoslooper te zoeken.

Maar aan het einde van de gang gekomen, zeide hij op teleurgestelden toon tot Murray:

— Dat belooft niet veel voor de rest! Men zou zweren, dat de dieven gevlogen hebben, in plaats van te loopen! Het is tamelijk modderig buiten geweest gisteravond — zij moesten toch in ieder geval den tuin door, maar ik kan op dezen looper niet het minste spoor van voetstappen terugvinden! Denkelijk hebben zij dus, zoodra zij op de vloermat stonden, gummi overschoenen met dikke zolen aangetrokken. Dit staat dus al vast — wij hebben te doen met lieden die niet over een nacht ijs gaan!

Hij wendde zich weder tot Crump en ging voort:

— Breng ons nu maar eens langs den kortsten weg naar de werkkamer van je meester — of nog beter naar het dichtstbijgelegen vertrek, waar de dieven zich hebben opgehouden!

— Dat is de eetzaal gelijkvloers, mijnheer! gaf de bediende ten antwoord.

— Dan eerst daarheen!

De onderzoekingstocht werd voortgezet en Crump geleidde de politiebeambten door een breede gang naar een zeer fraai en rijk gemeubeld vertrek, hetwelk door vier ramen licht ontving.

De wanorde was hier niet buitensporig groot, maar toch was het voor een geoefend oog onmiddellijk te zien, dat hier vreemde handen aan het werk waren geweest.

De deuren en alle laden van het prachtige oud-Engelsche buffet stonden alle open en alles wat van waarde was, hadden de dieven medegenomen, — tot de zilveren messenleggers toe!

Er stonden een paar fraai besneden ebbenhouten zuilen in twee hoeken van het vertrek en Crump verklaarde dat zich daarop zware zilveren vazen hadden bevonden, die eveneens gestolen waren.

Sullivan wandelde langzaam naar het buffet en weer kwam zijn vergrootglas te hulp, maar hoe hij ook zocht — vingerafdrukken kon hij nergens opmerken.

Wel vertoonde het met was geboende hout hier en daar doffere, ronde plekken, waar dus zeer waarschijnlijk de inbrekers met hun vingers op gerust hadden — maar die plekken vertoonden niet de eigenaardige gekromde lijnen, welke de afdrukken van den onbekleeden vinger toonen, en die duidelijk door een vergrootglas zichtbaar zijn.

Sullivan staakte zijn onderzoek dan ook al spoedig, liet zijn oogen door het vertrek dwalen, haalde onmerkbaar de schouders op en zeide toen kortaf:

— Verder maar! Voor zoover ik kan zien, levert dit vertrek volstrekt geen aanknoopingspunt op! Maar laat ik mijzelf niet te kort doen — de bedrivers van inbraken worden in negen van de tien gevallen gesnapt door hetgeen zij na — niet door hetgeen zij tijdens hun misdrijf verricht hebben! Zij verraden zich meestal door een al te weelderige levenswijze, door het te vroeg ten verkoop aanbieden van de gestolen voorwerpen, door de loslippigheid van de meeste misdadigers, die menigmaal te koop loopen met hun heldendaden, door de domheid van een heler, door het verraad van een verlaten minnares — kortom, door dozijnen redenen. Maar op het verliezen van een gemerkten zakdoek, van een eigenaardigen manchetknoop, mogen wij, helaas, slechts zelden rekenen! En in dit geval zeker niet, naar het schijnt!

Onder het spreken hadden allen de eetzaal weder verlaten en nu voerde Crump de politiemannen langs een breede trap naar de eerste verdieping, waar zich de werkkamer en het slaapvertrek van den Indischen nabob bevonden.

Hij opende een deur, die op een breede gang uitkwam, liet de politiebeambten binnegaan en zeide:

— Dat is de werkkamer!

Sullivan en de inspecteur traden binnen, terwijl de twee agenten voor de deur post vatten.

De detective ging aanstonds op de brandkast toe en hij liet een zacht gefluit hooren, toen hij het meubel van nabij kon beschouwen.

De kast was geen millimeter van haar plaats gehaald, maar in de deur was een bijna zuiver rond gat van omstreeks twee decimeter door-

snede gesneden, of liever gesmolten, met behulp van een vlam, die een ontzaglijke hitte moest hebben ontwikkeld, want op den vloer lagen metaalpegels, die groote gaten in het prachtige Perzische tapijt en in den vloer hadden gebrand, ter grootte van een stuiver.

Sullivan wierp een blik door het gat en zag, dat er zich in de brandkast niets meer bevond dan een hoopje asch, waarschijnlijk afkomstig van verbrande effecten.

Hij wenkte Crump om naderbij te komen en vroeg:

— Was je op de hoogte van den inhoud van de brandkast, goede vriend?

— Ik weet dat mijn meester er een aantal juweelen, eenige gouden sieraden en wat geld bewaarde — maar van dat laatste nooit veel, want hij plaatste bijna alles bij verschillende bankiers.

— Zeg mij eens — ontving hij hier veel bezoek?

— Nu en dan gaf hij partijen — maar hij had niet zeer veel vrienden. Die kwamen echter tamelijk dikwijls.

— Wanneer is uw meester vertrokken?

— Ongeveer een week geleden!

— Was dat van algemeene bekendheid?

Crump haalde de schouders op en antwoordde:

— Wanneer iemand als mijn meester Londen verlaat, dan wordt dat spoedig genoeg bekend!

— Je zeide, dat hij morgen zou terugkeeren! Hoe wist je dat?

— Mijn meester had den datum van zijn terugkeer medegedeeld, voor hij vertrok!

— Waar zijn de andere bedienden nu?

— Op hun kamers! Gij kunt hen dadelijk ondervragen, als gij wilt!

— Dat zal wel niet veel nut hebben — maar ik zal het toch niet nalaten! Zij hebben evenmin iets gehoord als gij, zegt gij?

— Volstrekt niets! Wij slapen dan ook tamelijk ver van hier, in een anderen vleugel van het huis en twee verdiepingen hooger!

— Gij zijt zeker reeds lang in dienst bij Sir Rameshwara Singh?

— Twaalf jaren! Ik was reeds bij mijn meester in dienst, toen hij nog in Indië woonde. Ik heb ook zijn vader gediend en ik vergezelde den vorst, toen hij naar Londen vertrok, om daar te studeeren!

— Gij behoeft mij op deze vraag natuurlijk niet te antwoorden — maar ik zou toch gaarne

weten of gij voor de andere bedienden zoudt durven instaan!

— Als voor mijzelf, mijnheer! Twee der bedienden zijn Indiërs en al bijna 18 jaren in dienst van den vorst. De vierde is de butler, een man van bij de zeventig jaar, niet heel goed ter been en die 35 jaren aan een stuk bij een grafelijke familie hier te Londen in dienst is geweest. Er is geen sprake van, dat zij allen ook maar een seconde verdacht kunnen worden!

— Zij zelve zouden dit werkje ook moeilijk hebben kunnen opknappen! merkte nu de inspecteur op, die eveneens naderbij was gekomen en met nauwelijks verborgen bewondering naar de opengesmolten brandkast keek. Dit is gedaan met volmaakte werktuigen, Sullivan, daarop kun je wel een eed doen!

— Met termiet! antwoordde Sullivan kortaf. En zij kunnen goed met het gevaarlijke goedje overweg, dat blijkt uit alles!

Hij had zich van de brandkast afgewend en ging nu langzaam naar de prachtige schrijftafel toe, een zeer oud meubel, door een meesterhand gebeeldhouwd.

De laden waren hier eenvoudig geforceerd en de inhoud was op het tafelblad omgekeerd.

Ook een kast, die in het vertrek stond, een meubel uit den tijd van koningin Elisabeth, was opengebroken.

En geen enkel spoor — niets, waardoor de inbrekers zich hadden kunnen verraden!

Geen afgebrande lucifers, geen eindje sigaar of sigaret, geen vetvlekken van een kaars, geen voetsporen — volstrekt niets!

— Nu nog de slaapkamer! zeide Sullivan op moedeloozen toon.

Zij moesten het vertrek weder verlaten en de gang oversteken, teneinde het slaapvertrek te bereiken, dat met Oostersche pracht was ingericht.

Het zeer groote bed was van glanzend ebbenhout, met ivoor en goud ingelegd.

Het stond op een soort verhooging ongeveer midden in het vertrek, die bedekt was met Perzische tapijten.

Aan de zoldering hing een in goud gedreven lamp.

De gordijnen voor de drie vensters waren van glanzende roode zijde, met gouddraad doorweven.

De stoelen en een rustbank waren van een kostbare houtsoort vervaardigd en zonder eenigen twijfel uit Indië meegebracht.

In het vertrek stond slechts een kast, een soort dressoir op vier als kurketrekkers gedraaide pooten — en ook dit meubel was geopend, terwijl de inhoud op een stoel was opgestapeld.

Met het geduld van een kat begon Sullivan opnieuw door zijn vergrootglas de deuren en het slot van deze kast te onderzoeken.

Toen stak hij de loupe met een ongeduldig gebaar in zijn zak en zeide op half gedempten toon tot den inspecteur:

— Het helpt niets, al zou ik hier den geheelen dag blijven en met mijn neus op de meubelen liggen! Zij hebben voortdurend met dikke gummi of lederen handschoenen aan gewerkt — dingen waaraan de meeste inbrekers een hekel hebben, omdat zij met gehandschoende vingers zoo moeilijk het fijne werk van het forceeren van een slot kunnen verrichten. Men zou bijna zeggen, dat — — — gij weet wel wie hier aan den arbeid is geweest en toch zijn er eenige bijzonderheden, die mij dat doen betwijfelen! De Groote Onbekende mag dan zijn wie hij wil, maar hij heeft een verbazend ontwikkelden zin voor orde! Ik heb een tiental schrijfbureaux gezien, die zonder den minsten twijfel door hem waren doorzocht — en er was geen papiertje van zijn plaats! Het was alsof de bezitter zelf eenvoudig de laden had opengetrokken, zonder meer! Maar de heeren die hier aan het werk zijn geweest, hebben den inhoud van alle laden over de tafel uitgespreid en die pas daarna doorzocht! Dat doet Raffles nooit — en ik kan niet

inzien, waarom hij er juist gisteren mee begonnen zou zijn! Dan is er nog iets, wat mij weerhoudt, aan te nemen, dat hij hier de hand in heeft gehad!

— Wat dan? vroeg de inspecteur.

— Raffles steelt wel eens gouden of zilveren sieraden, maar dan moeten zij al van buitengewoon groote waarde zijn! Dat hij in een zak messenleggers en taartscheppen meeneemt — dat is eenvoudig niet aan te nemen, omdat het volstrekt niet met zijn karakter strookt. Brandkasten hebben zijn voorliefde en buffetten laat hij steeds links liggen — eenvoudig omdat de inhoud hem de moeite van het stelen niet waard lijkt! Zilver maakt ook veel leven als het in een zak vervoerd wordt en Raffles is een uiterst voorzichtig man! Ten slotte nog dit — hij gebruikt maar hoogst zelden termiet voor het aantasten van een brandkast, tenzij het volstrekt noodzakelijk is. Meestal zaagt hij de scharnieren van de deur of de schoten van het slot door met een bijzonder fijn werktuig, waarvan wij zelfs den aard niet kunnen vermoeden! Kortom Raffles heeft dit niet gedaan en dat geeft mij althans nog eenige hoop dat wij de daders zullen vinden — al moet ik daaraan onmiddellijk toevoegen dat wij hier zonder eenigen twijfel te doen hebben met lieden, die het inbreken als het ware wetenschappelijk bestudeerd hebben en hier gisterennacht zeker niet aan hun proefstuk toe waren!

Hoofdstuk III.

Raffles stelt belang in de zaak.

Nog dienzelfden avond behelsden de meeste bladen een uitvoerig verslag van den inbraak in Eaton Square.

Rameshwara Singh bekleedde een zeer aanzienlijke rol in de hoogere kringen te Londen en de zaak verkreëg nog meer belang, wijl zijn huwelijk met miss Dorothea Risley voor de deur stond.

De generaal was een buitengewoon rijk man, hij was lid van het Lagerhuis, hij was zelfs partijleider en zijn woord had invloed.

Op het oogenblik dat de bladen verschenen,

was er nog geen spoor van de inbrekers gevonden.

Uit alles bleek echter, dat men hier te doen had met lieden, die als beroepsmisdadigers moesten worden beschouwd en die zelfs konden beschikken over een groote mate van praktijk.

De naam van John Raffles was vluchtig genoemd, maar reeds had de politie laten doorschemeren, dat men ditmaal een dwaling zou begaan, wanneer men meende, dat de langgezochte Gentleman-Inbreker, alleen of met een van zijn geheimzinnige helpers, dezen inbraak had gepleegd.

Men had deskundigen bij de brandkast gehaald en dezen hadden de verklaring afgelegd, dat het meubel inderdaad op wetenschappelijk onberispelijke wijze was behandeld — de daders moesten op de hoogte zijn van de behandeling van alle moderne smeltmethodes.

Het toestel waarmee zij een gat in de deur hadden gesmolten, moest op zijn minst een hitte van bijna 3000 ° ontwikkeld hebben.

Dit stond dus vast — men had hier niet te doen met inbrekers uit de laagste klasse, die er zich mee vergenoegen, kasten, secretaires en ouderwetsche brandkasten open te breken en zich niet wagen aan de geperfectioneerde nieuwerwetsche safes, maar integendeel met wetenschappelijk onderlegde lieden, die zeer goed op de hoogte waren van de behandeling der ingewikkelde toestellen, noodig om zulk een ontzettende hitte te kunnen ontwikkelen.

Die wetenschap echter bleek bij lange na niet voldoende te zijn om het spoor der misdadigers terug te vinden.

Men had onmiddellijk een telegram gezonden aan den bestolene en men verwachtte hem nog dienzelfden nacht te Londen terug.

Het was echter duidelijk, dat de vorst zelf geen inlichtingen zou kunnen verschaffen, waaraan de politie eenige houvast zou hebben.

Inderdaad kwam Rameshwara Singh dan ook reeds om twaalf uur in den nacht uit Parijs aan en ofschoon hij tamelijk vermoeid was van de reis, gaf hij zijn chauffeur, die hem met de auto was komen afhalen, last, hem dadelijk naar Scotland Yard te rijden.

De vorst was op dat tijdstip de vijf en veertig reeds gepasseerd, maar hij was nog altijd een knap man te noemen, rijzig, met slechts hier en daar een enkele zilverwitte draad tusschen het zwarte hoofdhaar, glinsterende, heerszuchtige, koolzwarte oogen en een in het midden van de kin gescheiden, goed onderhouden baard, even zwart als het hoofdhaar.

Hij was volkomen volgens de Westersche mode gekleed en zijn kleederen waren blijkbaar door een der beste Londensche tailleurs vervaardigd.

Het moet gezegd worden dat het humeur van Zijne Hoogheid verre van rooskleurig was en het had er wel iets van, of hij had Baxter, die speciaal te zijner gerieve laat in den avond weder op zijn bureau was gekomen, persoonlijk

verantwoordelijk gesteld voor den inbraak, die hem 6000 pond sterling armer maakte.

Zijn wenkbrauwen waren dreigend samenge trokken en zijn oogen schitterden, toen hij, den stoel afwijzend, dien de hoofdcommissaris hem aanstonds hoogst eigenhandig had toegeschoven, uitbarstte:

— Men deelt mij daar fraaie zaken mede, mijnheer Baxter! Het is dus nog altijd mogelijk, dat men in een der best bewaakte wijken van Londen, in het hartje van de stad, een inbraak pleegt, zonder dat de daders aanstonds gevat worden?

Baxter wreef zenuwachtig zijn handen over elkander, blijkbaar uiterst verlegen om een antwoord, maar James Sullivan, die bijna tegelijk met den vorst was binnengetreden, zeide op zijn rustigen toon:

— Het is mogelijk, Uwe Hoogheid, en het zal waarschijnlijk altijd mogelijk blijven, zolang de politieagenten niet beschikken over een zesde zintuig, dat hen bijtijds in kennis stelt van iederen voorgenomen inbraak, zoodat zij aanstonds handelend kunnen optreden.

Rameshwara Singh wierp den detective een duisteren blik toe en zeide:

— Kort en goed, mijnheer — ik reken er zeer bepaald op, dat men de daders van dezen brutalen roof zoo spoedig mogelijk in handen krijgt — en niet alleen de daders, maar ook mijn kostbaar eigendom!

— Wij zullen onze uiterste best doen, Hoogheid en meer kunnen wij onmogelijk toezeggen! hernam Sullivan, zonder zijn oogen voor den donkeren blik van den Oosterling neer te slaan.

— Er is dus nog geen enkel spoor van de inbrekers gevonden? vroeg de vorst weder.

— Niets, Hoogheid! De inbraak is bedreven door uiterst bekwame lieden — en ik wil het u niet verhehlen, dat onze eenige hoop gevestigd is op een onvoorzichtigheid van hun zijde!

— Wat meent gij?

— Slechts dit, dat zij misschien een weinig te haastig zijn bij het verkoopen van de sieraden en de juweelen! Daarin schuilt onze kans! Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat onmiddellijk onze beste rechercheurs aan het werk zijn gezet om de gangen na te gaan van eenige beruchte inbrekers, die zich thans weder op vrije voeten bevinden en van wie althans vermoed kan worden, dat zij zich zullen bedienen van de werk-

tuigen, onmisbaar om een brandkast te behandelen, zooals de uwe behandeld is!

De vorst bewoog even de lippen, alsof hij iets binnensmonds mompelde en hernam toen kortaf:

— Het is goed, mijnheer! Ik blijf bij mijn eisch, dat de zaak spoedig tot een gunstig einde voor mij moet worden gebracht!

En zonder te letten op de buigingen en plichtplegingen van Baxter, die hem met talrijke strijkages naar de deur vergezelde, verliet de Oosterling het vertrek weder.

Daarna pas begaf hij zich naar zijn woning, liet zijn bedienden in de vestibule bijeenkomen en verweet hun op woesten toon hun onachtzaamheid, waardoor het mogelijk was geweest, dat men hun meester tijdens diens afwezigheid had kunnen bestelen.

De bedienden dropen weder af en de vorst begaf zich ter ruste.

Hij stond den volgenden morgen pas om half negen op, nam een bad, schelde den kamerbediende, Crump, die hem met het aankleeden behulpzaam moest zijn en gebruikte het ontbijt, zooals gewoonlijk, in de kleine eetzaal.

Hij was hiermede nog niet half gereed, toen Crump een bezoeker aankondigde.

Rameshwara Singh nam met gefronste wenkbrauwen het kaartje van het zilveren presenteerblad en las halfluid:

— Tom Fraser, particulier detective.

Hij bedacht zich even en zeide toen tot Crump:

— Laat dien man in de kleine salon wachten, totdat ik gereed ben met mijn ontbijt!

Crump verdween en de vorst ontbeet kalm verder, nu en dan een blik werpend in het ochtendblad van de „Times”, dat naast zijn bord lag.

Indien hij gehoopt had, daarin eenige aanwijzingen te zullen vinden, die er op wezen, dat de politie op het goede spoor was, dan vergiste hij zich.

Integendeel, het was duidelijk tusschen de regels door te lezen, dat men op Scotland Yard niet de minste illusie koesterde omtrent de ontdekking van den dader.

Een paar dozijn befaamde inbrekers was men in stilte nagegaan, men had er tien van hun bed gelicht — maar alle tien konden hun alibi onaanvechtbaar bewijzen.

Zij konden onmogelijk dien nacht in het huis aan de Eaton Square geweest zijn.

De vorst vertrok zijn gebruid gelaat tot een ongeduldigen grijns, die al zijn schitterend witte tanden ontbloomde en bromde toen voor zich heen:

— Het zijn domkoppen! Maar zij vergissen zich, wanneer zij gelooven, dat ik mij zonder meer bij mijn verlies nederleg!

Hij schoof met een ruk zijn bord van zich af, wierp zijn servet neer, stond op en verliet het vertrek.

Hij doorliep eenige gangen en opende toen de eikenhouten deur van een kleine ontvangsalon, die aan de vestibule grensde.

Dadelijk stond een rijzig, krachtig gebouwd man op van den stoel bij het raam, waarop hij gezeten had en trad den vorst met een buiging tegemoet.

Hij had doordringende grijze oogen, een hoog voorhoofd en glanzend zwart haar, op de Russische wijze geknipt.

De bezoeker was eenvoudig gekleed, maar de stof van zijn colbert pak was klaarblijkelijk van voortreffelijke hoedanigheid.

Zijn schoenen hadden breede neuzen, dikke zolen en lage hakken — het waren schoenen voor iemand die gewend is om meer te staan en te loopen dan te zitten.

Zijn slappe hoed lag op de vensterbank.

Hij begon aanstonds te spreken, voor de vorst een woord had kunnen zeggen en zeide met een aangenaam klinkende, eenigszins hooge stem:

— Mijn naam is Tom Fraser, Hoogheid! Ik ben hier gekomen om u mijn diensten aan te bieden!

De vorst nam den bezoeker aandachtig op en vroeg toen:

— Zoudt gij u wellicht in staat meenen, te slagen, waar Scotland Yard, de officieele politie, blijkbaar haar machteloosheid reeds nu moet erkennen?

De bezoeker haalde de schouders op en zeide toen op licht spottenden toon:

— De officieele politie, Hoogheid — mijn hemel, zij is zeer achterlijk! Het spijt mij dat ik het van de collega's moet zeggen, maar hun werkwijze riekt naar de middeleeuwen! Zij willen nog altijd misdadigers vangen, zooals zij het deden in 1600 en zij vergeten een weinig al te zeer, dat die misdadigers zelve een evolutie hebben doorgemaakt en er zich op hebben toegelegd, gebruik te maken van de allernieuwste uitvindingen op allerlei gebied! Ik acht deze

kleine kritiek mijnerzijds noodzakelijk, teneinde u goed te doen gevoelen, dat ik mij in staat acht beter werk te verrichten dan zij! Ik ben volstrekt niet ingebeeld, maar ik geloof inderdaad, dat ik de beschikking heb over middelen die aan mijn officieele collega's vooralsnog geheel onbekend schijnen te zijn. Wat mijn voorwaarden betreft — ik geloof te mogen zeggen dat ik ook in dat opzicht niet van oorspronkelijkheid ontbloot ben! Wanneer ge mijn diensten aanvaart, uwe Hoogheid, dan betaalt ge mij slechts indien ik slaag, en wel 10 pCt. van de waarde van het gestolene — indien ik faal echter, kan ik volstrekt geen aanspraak op eenig honorarium doen gelden.

De vorst nam den detective nog eens goed op en zeide toen met een grimmig lachje:

— Gij hebt u weinig gunstig uitgelaten over uw collega's van Scotland Yard, maar vergeet niet, dat gij u zelf met hen op een lijn plaatst, wanneer gij niet slaagt! Wat uw voorwaarden betreft — ik aanvaard ze!

— Gij staat mij dus toe, Hoogheid, een onderzoek in te stellen?

— Wanneer gij dat noodzakelijk acht! Ik moet er u echter op wijzen, dat de detective die het onderzoek leidt, een zekere James Sullivan, in dit huis zelf niet de geringste aanwijzing heeft kunnen vinden, die hem van nut had kunnen zijn bij het opsporen van de daders!

Fraser haalde even de schouders op en zeidè toen:

— Collega Sullivan is zonder twijfel een zeer bekwaam man, Hoogheid! Hij heeft eenige zeer lastige en ingewikkelde zaken weten op te lossen en men acht hem algemeen de beste detective van het politiecorps! Maar — ook hij heeft zijn zwakheden en daaronder reken ik in de eerste plaats zijn gebrek aan grondigheid! Wat hij onderzoeken noemt, dat is eigenlijk niets anders dan een vluchtig opnemen! Ik geloof natuurlijk aanstonds dat hij geen vingerafdrukken heeft gevonden, want hij heeft er met een vergrootglas speciaal naar gezocht en ik ben overtuigd, dat ik ze evenmin zal vinden als hij. Maar — heeft hij wel in alle hoekjes en gaatjes van het vertrek gespeurd, waar de voornaamste inbraak plaats vond? Is er geen centimeter van den vloer aan zijn aandacht ontgaan? Heeft hij er een paar uren voor over gehad, om den onderkant van de gordijnen, om het tafelkleed, het tapijt duchtig te onderzoeken?

— Dat heeft hij zeker niet, mijnheer! riep de vorst uit.

— Ziet gij — daar hebben wij het al! riep Fraser triomfantelijk. Grondigheid is in deze soort van zaken juist alles! Een draadje, een vezeltje, een flardje papier — al die kleine voorwerpen kunnen hun taal spreken voor een man, die deze taal goed verstaat! Uwe Hoogheid, ik vraag u verlot, aanstonds aan het werk te gaan!

— Dat verlot hebt gij, mijnheer! hernam Rameshwara Singh. Ik zal een mijner bedienden zenden om u den weg te wijzen! Ik zelf heb het thans te druk met andere zaken!

En met deze woorden verliet de Oosterling het vertrek weder.

Fraser keek een oogenblik naar de gesloten deur en bromde toen spottend:

— Ga jij maar, mijnheer Singh! Fraser zal een onderzoek instellen — maar niet met het doel dat gij denkt!

De detective behoefde slechts enkele oogenblikken te wachten, want toen trad Crump binnen, die met enkele woorden door zijn meester op de hoogte was gesteld en die hem den weg zou wijzen.

De detective klopte den ouden man joviaal op den schouder en zeide:

— Wij zullen maar eens beginnen met het begin, goede vriend, wanneer je het goed vindt! Dat is dus te zeggen — bij de achterdeur, of nog liever in den tuin, die zich achter het huis uitstrekt!

— Wees dan zoo goed mij te volgen, mijnheer! zeide Crump, wel wat ongeduldig, want hij was voor zich zelf reeds lang overtuigd, dat al die onderzoekingen volstrekt geen nut hadden.

Hij bracht den detective naar de achterdeur, wees op het tuimelraampje en zeide toen:

— Daardoor zijn zij binnengekomen, mijnheer! Dat raampje heeft mijnheer Sullivan ook al onderzocht.

— Op welke wijze, hoe kon hij er bij, bedoel ik?

— Ik heb hem een trapje gebracht!

— Is die kras hier tegen de deur dan soms afkomstig van dat trapje?

— Gij hebt betere oogen dan ik! Ik zie geen kras — maar als er een is, dan kan zij onmogelijk veroorzaakt zijn door het trapje, want dat behoefde volstrekt niet tegen de deur te rusten — het kon zelfs niet!

— Zoo! hernam Fraser kortaf.

Hij opende de deur, keek naar het smalle klinkerpad, dat langs den achtergevel van het huis liep en volgde toen het grintpad, dat zich eenige meters verder vertakte en op deze wijze een half dozijn groote bloemperken vormde.

Hij volgde echter de hoofdlaan van den tuin, die ongeveer twintig meter van het huis verwijderd, aan den voet van een zijmuur grensde, en bekeek dezen muur aandachtig.

— Het is duidelijk dat ze hier overheen geklommen zijn! mompelde hij zachtjes voor zich heen. Maar niet om het huis binnen te gaan — zooals mijn vriend Sullivan denkt, maar om het te ontvluchten! De sporen aan de tuinzijde van de deur kunnen mij niet bedriegen — daar hebben hakken langs gekrast bij het klimmen door het tuimelraam! En aan de binnenzijde is de kras veroorzaakt door een klein laddertje, dat tegen de deur geplaatst werd! Ik wil er wat onder verwedden dat de heeren die hier gister nacht geweest zijn, in het bezit hebben weten te komen van een valschen huissleutel en toen door de deurkier de kettingen hebben verwijderd — een klein kunstje voor bekwame lieden. Nu, hier is in ieder geval weinig meer te vinden! Hier hebben we een steen, die een weinig uit den muur vooruitspringt en waarschijnlijk als steunpunt gebruikt is bij het overklimmen. Die boom met zijn vele knoesten en afgeknotte takken is al zeer gemakkelijk te gebruiken als ezelsbruggetje bij het overklimmen van den muur.

Hij had een zeer sterk vergrootende loupe te voorschijn gehaald, bekeek den muur met de grootste aandacht, vestigde zijn blikken op de vette aarde aan den voet van den muur en constateerde, dat hier zeer duidelijk eenige voetafdrukken te zien waren.

De inbrekers hadden blijkbaar hun best gedaan, die afdrukken uit te wisschen met behulp van een hark, die op deze plek tegen den muur rustte, maar het was hun niet geheel en al gelukt — misschien waren zij bij dit werk wel gestoord.

Een weinig buiten de plek waar de hark diene voren in de mulle aarde had getrokken, vond Fraser een bijna volmaakt zuiveren voetafdruk.

Hij bekeek dien glimlachend en mompelde voor zich heen:

— Het is zooals ik dacht — zij zijn hier tegen den muur opgeklimmen en niet van den muur op den grond gesprongen! De man die dezen

afdruk met zijn voet maakte, had juist het andere been opgelicht, teneinde den voet te kunnen plaatsen op dezen vooruitspringenden steen. Het natuurlijke gevolg was, dat de hiel van den voet die nog op den grond rustte, een veel dieperen indruk maakte dan de teen, omdat de vluchteling het gewicht van zijn lichaam ver naar achteren verplaatste bij het zoeken naar een steunpunt.

Hij had zich gebukt, haalde uit zijn zijzak een doosje, gevuld met een honderdtal spitse tandenstokers en begon met het grootste geduld en veel nauwkeurigheid den omtrek van den voetafdruk met deze tandenstokers als het ware te omheinen, zoodat alleen de scherpe punten nog boven den grond uitstaken.

Vervolgens haalde hij een stuk papier uit zijn zak, knipte er een gedeelte van af met een nagelschaartje, legde dit over den voetindruk, drukte het papier op de tandenstokers en verkreeg aldus een omtrek van fijne gaatjes, die zeer nauwkeurig den vorm en de grootte aangaf van des vluchtelings voet.

Hij rolde het papier op, stak het in zijn binnenzak, wischte den voetindruk uit en trapte de tandenstokers onder de aarde.

Met een tevreden lachje op zijn gelaat, begaf hij zich weder naar het huis, waar Crump hem met alle teekenen van nauwelijks verborgen ongeduld stond te wachten.

— Ik begrijp het al, goede vriend! zeide Fraser, terwijl hij zijn hand in zijn vestzakje stak en er met twee vingers een halven souverain uithaalde, dien hij Crump in de hand drukte. Je hebt niet veel lust, mij op mijn zwerftochten te vergezellen, die blijkbaar nog al veel tijd in beslag nemen!

— De zaak is, mijnheer.... stamelde de bediende verlegen.

— Verontschuldig je maar niet! Ik begrijp het uitstekend. Je wijst mij dus eenvoudig nog de drie kamers aan, waar is ingebroken, je gaat rustig aan je werk en je laat mij mijn gang gaan! Want om je de waarheid te zeggen, zal mijn onderzoek wel een paar uren in beslag nemen!

— Een paar uren? herhaalde Crump verschrikt. Ja, dan kan ik werkelijk niet voortdurend bij u blijven! Ik heb mijn werk te doen!

— Zeer begrijpelijk, goede vriend! Op marsch dus en wijs mij maar eerst eens de eetkamer, die zich wel gelijkvloers zal bevinden!

— Zoo is het, mijnheer! antwoordde Crump

opgewekt, verheugd dat hij verlost was van zijn vervelend baantje.

Binnen enkele minuten had de bediende aan den detective gewezen, waar zich de drie vertrekken bevonden, die een bezoek hadden gehad van de inbrekers en daarop ging hij aan zijn

werk, met de belofte, nu en dan eens te komen zien hoe het werk van mijnheer Fraser opschoot...

— Een braaf en een goedgelovig man! mompelde de detective, terwijl hij den bediende met het oog volgde. Hij kan ook moeilijk weten dat zich achter Tom Fraser John Raffles verbergt!

Hoofdstuk IV.

De sigaretten.

Inderdaad — niemand anders dan de langgezochte Lord Edward Lister, alias John Raffles, verschool zich achter den persoon van den niet bestaanden Tom Fraser, particulieren detective!

De Grootte Onbekende had nauwelijks kennis genomen van den inbraak ten huize van den Indischen vorst, of zijn belangstelling dreef er hem toe, kennis te nemen van de werkwijze der inbrekers, van wie hij wellicht nog iets kon opsteken, zooals men dat noemt.

Want Raffles was volstrekt niet ingebeeld en ondanks de weergalooze bekwaamheid, waarmede hij zijn lichtschuw beroep uitoefende, meende hij dat hij nog altijd iets van anderen kon leeren.

Maar die overweging was het niet alleen geweest, welke hem bewogen had, zich goed te vermommen en zich bij den bestolene voor te doen als detective.

Hij wist dat Rameshwara Singh buitengewoon rijk — en voor een Oosterling opmerkelijk gierig was!

Hij had nog andere minder prettige karaktereigenschappen, die hem onsympathiek maakten in de oogen van Raffles — zijn heerschezucht, zijn egoïsme en zijn buitensporige trots.

Reeds lang prijkte zijn naam op het lijstje, hetwelk de trouwe vriend van Raffles, Charly Brand, sedert eenige jaren bijhield en waarop de namen voorkwamen van personen, die in de termen vielen om door Raffles te worden bezocht, op een zeer ongewoon uur — tusschen middernacht en drie uur in den morgen en na welk bezoek hun brandkast dan meestal een ongewone leegheid vertoonde.

De gelegenheid had hem dus zeer gunstig toegeschenen, om eens een kijkje te gaan nemen in het prachtige huis van den Indischen vorst.

Hij zou op deze wijze als het ware twee vliegen in een klap kunnen slaan!

Raffles stond nu geheel alleen in de eetzaal, liet zijn blikken om zich heen dwalen en wandelde toen langzaam naar het prachtige buffet.

Hij bekeek de geforceerde sloten en de daardoor veroorzaakte krassen in het hout en mompelde verontwaardigd:

— De vandalen! Hoe hebben zij het over zich kunnen verkrijgen, zulk een kostbaar fraai meubel op zulk een manier te bekrassen!

Hij had zijn vergrootglas weder te voorschijn gehaald en onderzocht met de grootste zorgvuldigheid den bovenkant van het buffet, de voorzijde van de laden, de randen van de deuren — maar ook hij slaagde er niet in, ergens een vingerafdruk te ontdekken.

Hij onderzocht den vloer en dat onderzoek behoefde hem niet lang te duren, want het was een parketvloer, glad als een spiegel en ieder voorwerp, dat daar zou zijn achtergebleven, zou hij op het lichte, glimmende hout aanstonds hebben moeten zien.

Hij bekeek ook de massieve tafel — en ging toen het vertrek uit zooals hij gekomen was, zonder ook slechts het geringste te hebben kunnen ontdekken.

De werkkamer was vrij ver van de eetzaal verwijderd, maar Raffles aarzde geen seconde bij het terugvinden van den weg, want zijn topografisch geheugen was bijzonder sterk ontwikkeld — nog vele jaren later kon Raffles zich de inrichting van een huis, waar hij slechts een enkele maal geweest was, zeer duidelijk voor den geest halen.

Hij opende de deur van het werkvertrek, trad binnen, sloot de deur weder en bleef er vóór staan, met de handen in de zakken en zijn scherpe

grijze oogen langzaam naar alle zijden wendend.

Toen ging hij naar de schrijftafel, bekeek hoofdschuddend de wanorde, die daar heerschte en bromde:

— Welk een verspilling van arbeidskrachten! En wat een gemis aan ordebesef! Is dat een manier om een schrijftafel te onderzoeken? Foei — dat valt mij van hen tegen! En nu het glanspunt — de brandkast!

Raffles ging er langzaam heen, bleef op een meter afstand voor het meubel staan en liet weer zijn zacht gefluit van bewondering hooren.

— Een zeer stevig meubel en met bewonderenswaardige bekwaamheid geopend! zette hij toen zijn alleenspraak voort. Dubbele pantserplaten — asbest — gewapend beton! En dat alles is toch niet bestand geweest tegen de verschrikkelijke hitte van de zuurstofvlam, in verbinding waarschijnlijk met termiet! Knap werk — zeer knap werk! En niet het werk van de heffe mijner collega's! Neen, neen — hier zijn wetenschappelijke confraters aan het werk geweest! En nu zullen wij eens zien, of het onderzoek hier even vruchteloos zal blijven!

Zonder zich in het minst te overhaasten, begon Raffles zijn rondwandeling door het vertrek.

Hij keerde echter spoedig weder naar de brandkast terug en begon den omtrek van dat meubel meer in het bijzonder te onderzoeken.

De kast stond tegen den zijmuur van de kamer en schuin er voor stond een stoel, die daar blijkbaar niet op zijn plaats was.

De grond was bedekt met een gespijkerd kleed, van wijnroode kleur en daar overheen waren losse tapijten gespreid, meerendeels uit Smyrna, Teheran en Bokhara afkomstig.

Raffles knielde op den grond neder en liet zijn fijne, spitse vingers, die niettemin sterk als staal waren, tastend over het tapijt glijden.

Toen hief hij de punt van het kleine Smyrna kleed op — en glimlachte.

Vlak voor hem, dicht bij den rand van het kleed en er nauwelijks door bedekt, lagen drie sigaretten.

Eén ervan was bijna geheel vertrapt, maar de beide anderen waren nog volkomen gaaf.

Maar ook op de stukgetrapte sigaret waren nog kleine gouden lettertjes te zien en Raffles constateerde dadelijk dat de drie sigaretten van één en hetzelfde merk waren.

De zeer fijne tabak was goudgeel en ver-

spreidde een aromatischen geur, ook zonder aangestoken te zijn.

De gouden lettertjes op het sneeuw witte papier vormden het woord „Ashmed”.

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn, deed er de twee gave sigaretten en het restant van de derde in, liet het kleedje weder terugvallen en mompelde toen:

— Het is zoo goed als zeker, dat die sigaretten uit een jaszak zijn gegleden — en zeer stellig niet uit een koker, want lieden die geen vingerafdrukken nalaten, zullen de domheid niet begaan te gaan rooken in het vertrek, dat zij met hun bezoek vereeren. Nu zijn er twee mogelijkheden — de sigaretten kunnen uit den zak gegleden zijn van iemand die in gebukte houding stond, of zij zijn gevallen uit den zak van een jas of rok, die werd uitgetrokken om gemakkelijker te kunnen werken en toen op nonchalante wijze over den rug van dezen stoel werd gehangen. En het tweede geval is weer waarschijnlijker dan het eerste, omdat sigaretten niet zoo gemakkelijk uit een jaszak kunnen vallen, zelfs al bukt men zich.

Raffles keek eenige oogenblikken in gedachten voor zich uit en vervolgde toen:

— Die sigaretten zijn ongetwijfeld zeer duur! Het merk „Ashmed” is weinig bekend en er zijn misschien in geheel Londen geen vijf sigarenwinkeliers, die deze sigaretten in voorraad hebben. Voor zoover ik weet groeit de tabak, waaruit die sigaretten worden vervaardigd, alleen maar in een zeer klein gebied van Hindoestan en men moet voor deze sigaretten per stuk op zijn minst vijf pences betalen! John Raffles — dat opent zonderlinge perspectieven! Zouden er kapers op de kust zijn? Zijn er misschien rijke leegloopers, die dit werk louter voor hun vermaak doen? Of — kan het zijn, dat deze sigaretten door de mannen die hier eergisteren nacht geweest zijn, eveneens gestolen zijn? Nu wij zullen wel zien!

Raffles zette zijn onderzoek van het vertrek voort, maar hoe zorgvuldig hij ook keek — hij kon niet de minste sporen meer ontdekken.

Hij ging nu naar de slaapkamer, maar ook daar leverde zijn onderzoek hem niets op.

Toch was hij ruim twee uren in het huis van den vorst geweest, toen hij Crump weder ging opzoeken en hem vroeg:

— Zeg mij eens, vriend — rook je sigaretten?

— Nooit, mijnheer! antwoordde de bediende verbaasd.

— Je meester natuurlijk wel?

— O ja — en heel veel!

— Welk merk?

— Hij rookt nooit anders dan Dubec sigaretten!

— Zijn er op de werkkamer van je meester sedert gisteren soms nog vreemdelingen geweest?

— Niemand, mijnheer!

— Ik dank je, goede vriend — en hier is nog een halven sovereign, omdat ik je nogmaals van je werk heb gehaald!

Crump stak met een verheugd gebaar het kleine goudstuk in zijn zak en Raffles liet zich nogmaals bij den vorst aandienen, dien hij in de rookkamer aantrof, verdiept in de lezing van zijn correspondentie.

Rameshwara Singh keek van een brief op, dien hij las en vroeg:

— Welnu, mijnheer?

— Ik wil mij volstrekt niet knapper voordoen dan ik ben. Hoogheid — ik heb op het oogenblik nog weinig nieuws ontdekt — maar dat weinige is toch misschien wel voldoende om eenige hoop te mogen koesteren!

— Gij gelooft dus wel, dat ge mij mijn juweelen en mijn geld kunt terugbezorgen?

— Dat valt op dit oogenblik nog niet met zekerheid te zeggen, Hoogheid! antwoordde Raffles. Ik zal echter mijn best doen — ik zal dadelijk aan het werk gaan en morgen zal ik u rapport uitbrengen!

Raffles maakte zijn diepste buiging en verliet het vertrek.

Hij bekeek nog even de voordeur in het langs gaan, liep langs het breede tuinpad naar het hek en sloeg vervolgens Eaton Square in.

Hij riep echter spoedig een huurauto aan en gaf den chauffeur last, hem naar den hoek van Regent Street en Pall Mall te brengen.

Daargekomen stapte hij uit, zond den chauffeur weg, liep een honderdtal meters terug de Regent Street in en volgde toen over een twintigtal meters den muur van een tuin, tot hij een kleine poort bereikt had, welke hij met behulp van een koperen sleutel snel opende.

Hij bevond zich nu in den tuin van het huis, hetwelk hij sedert eenige jaren onder den naam van Lord William Aberdeen bewoonde met zijn trouwen metgezel Charly Brand.

Hij ging het huis aan de achterzijde binnen,

wipte vlug een achtertrap op, ging zijn slaapkamer binnen en legde daar snel zijn vermoming af.

Tien minuten later trad hij de bibliotheekzaal binnen, een ruim en hoog vertrek.

Een jonge man met een rond, blozend gelaat en heldere blauwe oogen stond haastig op van zijn stoel voor het raam en trad Raffles tegemoet.

Het was Charly Brand, de metgezel van den Grooten Onbekende, bij vele van de gevaarlijkste avonturen — en een van de zeer weinigen, die op de hoogte waren van de werkelijke identiteit van den man, die reeds sedert eenige jaren onder den naam van Lord William Aberdeen dit fraaie huis in de Regentstreet bewoonde.

— Al terug? vroeg hij glimlachend, terwijl hij Raffles onderzoekend aankeek. Dat is eigenlijk spoediger dan ik verwacht had!

— Het is spoediger dan ik het zelf had verwacht, beste jongen! zeide Raffles. De zaak is, dat er daarginds in het huis van den Indiër knappe koppen aan het werk zijn geweest! Ik meende eerst gerechtigd te zijn tot het vermoeden dat de heeren van Scotland Yard wel het een en ander over het hoofd zouden hebben gezien dat aan hun aandacht ontsnapt was, maar naar het schijnt ben ik onbillijk geweest!

— Dus — ook jij hebt niets kunnen ontdekken? vroeg Charly Brand en er klonk teleurstelling in zijn stem.

— Toch wel — en daaruit blijkt dat mijn schatting van de bekwaamheid der officieele detectives toch werkelijk niet te laag is geweest — zij hebben inderdaad iets over het hoofd gezien en ik geloof dat het van tamelijk veel belang is!

Raffles had onder het spreken plaats genomen in een gemakkelijken stoel en haalde nu de drie sigaretten te voorschijn, welke hij in zijn portefeuille had gestoken.

De derde was zoo goed als geheel vergruizeld en het was slechts een hoopje fijne tabak, dat hij op het tafelblad kon uitstorten — de beide anderen waren evenwel volkomen gaaf.

Charly Brand was nieuwsgierig naderbij getreden en zeide nu, terwijl hij de sigaretten bekeek:

— Wil je zeggen, dat de inbrekers deze dingen verloren moeten hebben?

— Er is na hen niemand in het vertrek geweest, waar ik ze vond, zooals de bediende

verklaart en het is toch niet wel aan te nemen dat die sigaretten daar op dezelfde plek al dien tijd gedurende de afwezigheid van den heer des huizes gelegen hebben! Trouwens — hij rookt een andere soort sigaretten, van welk feit ik mij persoonlijk heb kunnen overtuigen, want hij rookte een Dubec toen ik hem bezocht!

— Maar inbrekers die op zulk een zorgvuldige wijze zijn te werk gegaan, dat zij niet eens een spoor achterlieten, kunnen toch onmogelijk zonder er zelf iets van te merken de sigaretten verloren hebben — zij moeten ze toch op den grond hebben zien liggen?

— Dat deden zij niet, Charly, en dat is niet eens zoo heel moeilijk te verklaren! Ik stel het me aldus voor. Een van de nachtelijke bezoekers heeft, om vrijer in zijn bewegingen te zijn en zooals ik het herhaaldelijk zelf doe, zijn jas uitgetrokken en die over de stoeleuning gehangen toen hij de brandkast aan den tand ging voelen. Hij heeft dat een weinig nonchalant gedaan en de sigaretten zijn uit zijn zak gegleden. Er lag een kleed, dus van het vallen zelf was niets te hooren. Voor de brandkast lag een klein Smyrnasch tapijt, met lange franje en dat heeft hem misschien een weinig gehinderd bij het opensmelten van de kast, zoodat hij het van zich af heeft geschoven en de rand de gevallen sigaretten bedekte. Komt je die verklaring gewrongen voor?

— Dat niet! Het kan wel zoo gegaan zijn! Alleen begrijp ik niet hoe men zijn sigaretten los in zijn zak kan bewaren!

— Dat doen lieden, die bijna aan een stuk door rooken, Charly. Ik ken nog enkele jongelui die hun sigaretten altijd los in een zijzak meenemen — al erken ik dat het een zeer verkeerde gewoonte is, omdat veel van die teere dingen op die wijze het leven laten. Het doel is echter begrijpelijk — de rookers willen slechts een enkele greep behoeven te doen om dadelijk een van hun geliefkoosde sigaretten tusschen hun vingers te houden. En bekijk die sigaretten eens wat ik je verzoeken mag!

Charly nam een van de sigaretten in de hand, draaide haar om en om, rook er aan, keek naar het merk en zeide toen:

— Dat is een heel fijne en zonder twijfel ook een zeer dure cigaret, Edward! Als ik mij niet vergis, groeit deze tabak alleen maar in Hindoestan en dan nog maar op een zeer beperkt ge-

bied. Men moet al zeer welgesteld zijn, om zich deze sigaretten te kunnen aanschaffen en eigenlijk gezegd kan ik mij niet goed voorstellen, hoe een inbreker zulke dure sigaretten kan verliezen!

— Dat is niet zoo verwonderlijk — als ik in een spilzieke bui ben, betaal ik zelfs wel eens drie pences voor een sigaret! hernam Raffles koeltjes.

— Alles goed en wel — je zult de lieden, die eergisteren bij Rameshwara Singh zijn ingebroken, toch niet bij jezelf vergelijken?

— Waarom niet? hernam Raffles bedaard. Er kan wel concurrentie zijn opgestaan! Het moet je toch bekend zijn, dat er geruchten loopen, volgens welke de politie van onze stad tot de overtuiging zou zijn gekomen, dat er hier een zekere vereeniging moet bestaan van rijke lieden, die het inbreken en ook andere misdaden op een wetenschappelijke wijze beoefenen?

— Jawel, daar heb ik van gehoord, maar ik geloof er niet erg aan!

— En ik geloof niet, dat dat zeer verstandig is, Charly! zeide Raffles hoofdschuddend. Men doet altijd beter een gevaar niet te onderschatten — want dat het een gevaar is, vooral voor mij — dat zul je moeilijk kunnen loochenen! Welnu, wij hebben slechts aan te nemen, dat hier een paar leden van die vereeniging aan het werk zijn geweest, om een verklaring te hebben van het feit, dat wij zulke peperdure sigaretten hebben gevonden op wat de criminalisten „de plek van de misdaad” noemen!

— Maar alleen heel rijke lieden kunnen zulke sigaretten bij voortduring rooken, Edward! riep Charly Brand uit. Je moet het mij niet kwalijk nemen, maar ik hel meer over tot de meening, dat de inbrekers die sigaretten eenvoudig bij een vroegere gelegenheid van den eigenaar hebben gestolen!

— Natuurlijk is die gedachte ook bij mij opgekomen, Charly! hernam Raffles. In ieder geval zal ik goed doen, met beide mogelijkheden rekening te houden. Zou je eens een van deze sigaretten willen aansteken?

— Waarom?

— Om mij proefondervindelijk te overtuigen, dat zij werkelijk zeer goed zijn, mijn waarde!

— Maar — zij konden wel eens een bedwelmend middel bevatten!

— Dat is inderdaad niet buitengesloten! gaf Raffles bedaard ten antwoord. Maar een fijn-

proever als jij bent, zal dat na de eerste halen wel bemerken. En in het ergste geval heb ik immers altijd een tegenmiddeltje gereed staan!

Een weinig aarzelend nam Charly een der sigaretten op en stak ze aan.

Hij deed voorzichtig een paar trekjes, sloot half de oogen en blies den rook met een zucht van welbehagen naar de zoldering.

— Verrukkelijk! zeide hij toen. Het is een versleten bakvischuitdrukking, maar ik kan er geen ander woord voor vinden!

— Geloof je, dat die sigaretten hier te Londen gemakkelijk te krijgen zijn?

— Allesbehalve! En dat is ook geen wonder, want de oogst van dit zeldzame gewas is uit den aard der zaak gering en veel meer dan eenige millioenen sigaretten zullen er niet van gemaakt kunnen worden ieder jaar — en wat beteekent dat, als die over alle groote steden van de wereld verspreid moeten worden? Als er hier vier of vijf sigarenwinkeliers zijn, die ze in voorraad houden, dan zal het mooi zijn — te meer omdat deze sigaret niet bestand is tegen langdurig bewaren!

— Het kon niet mooier, Charly!

— Maar ben je dan werkelijk van plan, deze zaak ernstig op te vatten en de inbrekers te ontdekken?

— Welzeker! Ik stel heel veel belang in deze kwestie! Nogmaals, Charly — het zijn geen gewone inbrekers, die hier aan het werk zijn geweest! Het zijn zeer sluwe en bekwame lieden, die waarschijnlijk nog handenvol werk aan de politie zullen geven, als zij niet door een toeval worden ontdekt! Wat mij betreft — ik heb het altijd aangenaam gevonden, mijn concurrenten goed te kennen! Ik zou het werkelijk zeer betreuren, als mij eens het gras voor de voeten werd weggemaaid! Een vereeniging kan altijd meer bereiken dan een enkeling, vergeet dat niet!

— Kom, kom — er bestaat geen enkele vereeniging ter wereld, die beschikken kan al ware het slechts over de helft van de middelen, die tot jouw dienst zijn! riep Charly verontwaardigd uit. Denk maar eens aan je vliegmaschine, aan je duikboot, aan je prachtige schuilplaatsen over bijna de geheele wereld, aan je huizen hier in Londen, waar je een toevlucht kunt zoeken!

— Dat alles verlies ik niet uit het oog, Charly — maar het zal misschien niet heel lang duren, of die geheimzinnige club zal wellicht over dezelfde, of over nog krachtiger middelen beschikken! Maar nu genoeg gepraat — ik wil nu liever eens goed lunchen en dan aan het werk gaan!

Let op:
De Cigaret J. v. K.
is in blik verpakt.

Hoofdstuk V.

De gele auto.

Aanstands na de lunch begaf Raffles zich, na zich opnieuw te hebben vermomd, naar het huis van den Indiër, vast besloten, om het raadsel van den inbraak op te lossen, niet terwille van Rameshwara Singh, want diens belangen interesseerden hem al bitter weinig, maar veeleer om de lieden te leeren kennen, die hem klaarblijkelijk terzijde wilden streven.

Hij was volstrekt niet met vijandelijke gevoelens jegens de onbekende inbrekers bezielde — hij werd uitsluitend gedreven door de begeerten te leeren kennen.

Mocht de concurrentie inderdaad wat al te gevaarlijk worden, dan zou het later altijd nog tijd genoeg zijn, naar middelen ter bestrijding om te zien.

Crump opende den gewaanden detective de deur weder en de ontvangst was zeer hartelijk; waarschijnlijk herinnerde de oude man zich den sovereign, dien hij dienzelfden morgen ten geschenke had gekregen.

— Komt gij om mijn meester te spreken, mijnheer? Het spijt mij, maar hij is op dit oogenblik niet aanwezig!

— Ik denk dat ik het ook zonder hem wel af kan, vriend! antwoordde Raffles. Zeg mij alleen maar eens, of je meester zijn bezoekers in zijn werkkamer ontvangt.

— Nooit! Die worden steeds in de ontvangsalon gelaten. De werkkamer gebruikt mijn meester maar zelden, alleen om er zijn particuliere correspondentie af te doen.

— Heeft hij soms een secretaris?

— Ja zeker, maar die is nu met verlof.

— Rookt die?

— Rookten? herhaalde Crump een weinig verbaasd over de onverwachte vraag. Wel, mijnheer, het is precies een jonge juffrouw — hij zou na vier trekjes onpasselijk worden!

— Zoo zoo. En — zijn er hier vanmorgen soms nog detectives of rechercheurs geweest?

— Niemand!

— Andere bezoekers?

— Ook niet — tenminste wanneer gij een beambte van de waterleiding niet tot de bezoekers rekent!

— Mankeerde er iets aan de waterleiding? vroeg Raffles, wiens aandacht onmiddellijk was gaande gemaakt.

— Niet dat ik weet! De man kwam eenvoudig controleeren!

— Waar is hij onder andere geweest?

— Wel, in alle vertrekken waar een waterleidingbuis aanwezig is.

— Dus niet in de werkkamer?

— Jawel, daar heb ik hem ook bezig gehoord.

— Is daar dan een waschgelegenheid of iets dergelijks?

— Heelemaal niet — maar hij beweerde later dat er een buis door het plafond liep.

— Zoo zoo, zeide Raffles opnieuw.

Hij keek rond, kreeg aan den wand van de vestibule een telefoontoestel in het oog en ging er op toe met de woorden:

— Je permitteert zeker wel even?

Hij wachtte het toestemmend antwoord niet eens af, maar belde het Waterleidingsbureau van het district op, sprak een oogenblik in het toestel en hing het toen weder op.

— Ik dacht het al! bromde hij voor zich heen. Het kantoor heeft niemand gezonden! Ei ei — de heeren hebben hun sigaretten gemist en een hunner is teruggekomen om te zien of hij ze hier wellicht verloren had! Dat maakt er de zaak niet gemakkelijker voor mij op! Nu, wij

zullen niettemin zien wat wij kunnen doen!

Hij drukte Crump opnieuw een geldstuk in de handen, knikte den man toe, voor wien de inbraak bij zijn meester een ware goudmijn begon te worden en verliet haastig het huis weder.

Hij stond een oogenblik in beraad, riep een huurauto aan en reed terug naar het huis in de Regent Street.

Het was bijna vier uur toen hij de bibliotheekzaal weder bidentrad en een oogenblik later voegde Charly Brand, door den ouden kamerbediende Gaston gewaarschuwd, zich daar bij hem.

Raffles trad haastig op hem toe en vroeg:

— Heb je ze ontdekt?

— In de City althans! Er zijn er maar vier, die het merk „Ashmed” in voorraad hebben. Ik heb de adressen genoteerd.

— Dat heb je knap gedaan! Je hebt je toch niet al te veel bloot gegeven?

— Niet meer dan volstrekt onvermijdelijk was! Ik heb het bijna alles per telefoon gedaan om tijd te winnen, maar toch was het nog een heel werkje!

— Geef mij het lijstje maar eens!

Charly gaf Raffles een stukje papier, waarop een viertal namen met de adressen er achter waren geschreven.

Raffles wierp er een vluchtigen blik op en zeide toen:

— Een hunner is mijn eigen leverancier — en ik heb toch nooit geweten, dat de man die dure sigaretten in voorraad had!

— Hij verkoopt ze dan ook pas sedert een paar weken, Edward!

— Nu, wij zullen maar met hem beginnen — misschien brengt hij mij wel geluk aan! hernam Raffles glimlachend.

Hij raadpleegde zijn horloge en vervolgde:

— Er kan vandaag nog heel wat gedaan worden!

— Kan ik je soms helpen?

— Ongetwijfeld! Jij zoudt bijvoorbeeld een weinig de wacht kunnen houden bij den winkel van Sladen, terwijl ik Godfrey voor mijn rekening zal nemen! Ik zou je echter willen aanraden, om je vooral niet al te veel bloot te geven, want wanneer niet alle teekenen mij bedriegen, dan hebben wij met uiterst slimme lieden te doen!

En hij deelde Charly Brand met enkele woor-

den mede, wat hem zooeven in het huis van den Indiër wedervaren was.

Charly had aandachtig toegeluisterd en zeide nu:

— Zij schijnen dus wel bijzonder aan die sigaretten te hechten?

— Dat is ook zeer begrijpelijk mijn jongen! Zij zullen immers zelve heel goed weten hoe zeldzaam hun sigaretten hier zijn en hoe die hen, als ze gevonden worden, door iemand die geen domoor is, kunnen verraden?

— Dan zou de man van de sigaretten die dingen dus geteld moeten hebben?

— Dat is niet eens noodzakelijk! Een sigaret mist men niet — maar drie? Ik geloof dat ik die wel degelijk zou missen! In ieder geval — er kan bijna niet aan getwijfeld worden of een hunner is, vermomd als beambte van de waterleiding, teruggekeerd om naar die sigaretten te zoeken. Nu hij ze niet gevonden heeft, kan hij natuurlijk maar twee dingen denken: de sigaretten zijn reeds door een detective gevonden, of ik heb ze elders verloren! Maar in ieder geval zal hij er meer door op zijn hoede zijn! En nu genoeg gepraat — aan het werk!

— Moet ik mij vermommen?

— Dat zou misschien niet kwaad zijn — ik zelf doe het natuurlijk, omdat ik bezwaarlijk als Lord Aberdeen in of bij den winkel van Godfrey spionnendiensten kan verrichten!

De twee vrienden verlieten gezamenlijk het huis langs een zeer bijzonderen weg.

Zij gingen namelijk door den tuin naar het tuinhuis, een soort steenen paviljoen en daar opende Raffles in een der twee vertrekken, door op een goed verborgen knop te drukken, den geheimen toegang tot een smalle ijzeren trap, die steil tot de ingewanden der aarde scheen af te dalen en eindigde in een gemetselden kleinen kelder, waarin een stevige eikenhouten deur toegang gaf tot de onderaardsche werkplaats en het laboratorium van den Grooten Onbekende.

Maar hier, in dezen kelder, begon ook de kaarsrechte tunnel, welke het huis in de Regent Street verbond met een van Raffles' huizen, in de Victoria Street gelegen.

Deze tunnel was waarschijnlijk reeds vele eeuwen oud en de Gentleman-Inbreker had haar eenige jaren geleden bij toeval ontdekt.

Hij had dadelijk begrepen, welk groot voordeel deze onderaardsche gang hem kon opleveren en zich daarom gehaast het huis in de Re-

gent Street te koopen, in welks onmiddellijke nabijheid de tunnel bleek te eindigen, die waarschijnlijk eeuwen geleden door monniken was aangelegd, wier klooster destijds aan de grens van de stad gelegen was.

Met groot geduld had Raffles, door Charly Brand en zijn trouwen chauffeur geholpen, deze tunnel versterkt, het hol verder uitgegraven waarop zij uitliep en dit in verbinding gebracht met het zooeven genoemde tuinhuis.

Maar Raffles had nog meer gedaan!

Hij had een klein electrisch wagentje, eigenlijk gezegd een soort electrische tandem met een kleinen bak tusschen de twee wielen vervaardigd en dit zeer snelle voertuig kon zich voortbewegen over een enkelen spoorstaaf, op den vloer van de tunnel bevestigd.

In minder dan drie minuten kon dit wagentje den afstand van vijf kilometer afleggen, welke de twee huizen in rechte lijn van elkander scheidde.

Het bood plaats voor twee personen, die op een soort zadel konden plaats nemen en men kon in de houten bak daartusschen een groote menigte voorwerpen meevoeren.

Ook nu maakten de twee vrienden van dit voertuig gebruik.

Zij openden de stalen deur, die toegang gaf tot de tunnel, namen ieder op een der beide zadels plaats, nadat Raffles, door een kleinen koperen hefboom over te halen, een lange rij electrische lichtjes had doen ontgloeien, die de tunnel over haar geheele lengte verlichtte en het volgende oogenblik schoot het zonderlinge wagentje met groote snelheid over den spoorstaaf voort, in evenwicht gehouden door de gyroscope in het midden van het wagentje bevestigd en die niets is dan een zeer snel ronddraaiende, zware stalen schijf.

De tunnel eindigde in een tweede kelderruimte en het wagentje verminderde vaart en hield stil op eenige meters afstand voor een deur, die slechts door de twee mannen geopend kon worden.

Raffles en Charly stegen van het zadel, de eerste opende de deur, de lichten werden uitgedraaid en nadat de deur zorgvuldig weder gesloten was beklommen de twee mannen in den aangrenzenden kelder een houten trap, eveneens door een stevige deur afgesloten en die toegang gaf tot een gang gelijkvloers.

Zij waren nu in het huis in de Victoria-Street, een ware vesting, met drie ingangen, behalve

de tunnel en waarvan Raffles reeds zeer veel nut had gehad.

Zij begaven zich aanstonds naar een vrij groot vertrek op de eerste verdieping en daargekomen opende Raffles de groote kast, die de tallooze vermommingen bevatte, waarvan hij zich op zulk een meesterlijke wijze wist te bedienen.

Charly veranderde al spoedig in een gemoeidelijken grijsaard met een langen witten baard — maar Raffles had zich de vermomming van bedelaar gekozen en toen hij een half uur was bezig geweest, herkende Charly hem ternauwernood meer — hij zag een haveloos, door onderdom reeds gebroken man voor zich, met rood omrande oogen, een ijlen, verwarden baard, hoofdhaar van een onbestemde kleur en ingevalien wangen.

Zijn kleeding bestond uit een te lange broek met afgezakten rand en een kort jasje vol vlekken en gaten, waarvan hij den kraag opsloeg.

Een oude geruite pet en een roode omslagdoek voltooiden dit toilet.

Raffles bekeek zich in den spiegel en zeide toen voldaan:

— Ik geloof dat het zoo wel gaat!

— Of het zoo gaat? Goede hemel, Edward — ik ben blij dat ik hier tegelijk met jou ben binnengekomen en je geen oogenblik uit het oog heb verloren, anders zou ik niet willen gelooven dat jij het werkelijk bent! Om je de gulle waarheid te zeggen, je ziet er uit dat men je met geen tang zou aanvatten!

— Des te beter! Ik ben er ook volstrekt niet op gesteld, om te worden aangevat. En nu nog een ding dat ik vergeten heb — ik moet een beschrijving hebben van den beambte van de waterleiding!

— Maar de man was natuurlijk vermomd!

— Zeker — maar de kleur van zijn oogen en zijn lengte zal hij toch wel niet hebben kunnen veranderen! Ik zal eens even telefoneeren! Crump moet mij maar weer eens heipe!

Raffles nam de telefoon ter hand en een oogenblik later wist hij wat hij weten wilde.

— Gitzwarte, zeer groote oogen, tenger en sierlijk gebouwd! zeide hij, zich tot Charly wendend, die bezig was, uit een verzameling wandelstokken een ebbehouten, met een ivoren knop versierden stok te zoeken. Het is niet veel, maar het is toch beter dan in het geheel niets! En nu snel op weg! Wij zullen afspreken, dat wij

elkander om acht uur weder treffen op deze kamer! Om half acht gaat de winkel van Godfrey dicht en het heeft dan verder geen doel meer, om daar te blijven schilderen!

De kast met de vermommingen werd zorgvuldig weder gesloten en daarop gingen de twee mannen heen en verlieten het huis ditmaal door een deur aan den achterkant, die uitkwam op een doodlopend slop.

Charly verwijderde zich met afgemeten schreden, zooals het een grijsaard betaamt en Raffles strompelde naar de King Charles Street, waar de winkel van Godfrey gelegen was.

Het was ongeveer half zes toen hij den winkel bereikte met zijn hardsteenen pui, zijn fraaie, met kostbare houtsoorten versierde etalages en zijn breedte, met koper beslagen winkeldeur.

Hij liet zich neer op het trottoir terzijde van den winkel, leunde met den rug tegen den muur van het aangrenzende huis, nam zijn pet in de handen en wachtte geduldig met het onderworpen uiterlijk van den ouden, vermoeiden bedelaar.

De Engelschen zijn een liefdadig volk en het duurde dan ook niet lang of er begonnen zilveren en koperen geldstukken in de pet van den bedelaar te vallen.

Raffles keek intusschen scherp uit van onder zijn ruige wenkbrauwen — hij keek uit naar een tengeren, jongen man met zeer groote, gitzwarte en glanzende oogen.

Hij zat daar met het geduld van een kat, die op een muis loert en toch wist hij bij zichzelf zeer goed, dat zijn kansen niet bijzonder gunstig stonden.

Het was immers zeer goed mogelijk dat de man die de sigaretten verloor, er zich in den eersten tijd wel voor zou wachten, nieuwe sigaretten te gaan koopen.

En als hij ze onmogelijk kon ontberen, dan zou hij naar alle waarschijnlijkheid een ander zenden, om ze voor hem te koopen — een bediende misschien, of een vriend.

En desondanks bleef Raffles zitten en wachtte met het vaste voornemen, om dit desnoods een geheele week achter elkaar te herhalen.

Maar dat zou niet noodig blijken...

Raffles had ongeveer een half uur op diezelfde plek neergezeten en reeds begon het te schemeren, toen er van de overzijde van de breede straat langzaam een tweepersoons auto kwam oversteken.

Het was een nieuwe, kanariegele wagen.

Achter het stuurwiel zat een jonge man, zeer smaakvol gekleed en naast hem had de chauffeur plaats genomen, in een eenvoudige groene livrei gekleed.

De wagen moest langzaam rijden, want het was vrij druk in de King Charles Street, zoodat Raffles alle gelegenheid had, den jongen man goed op te nemen.

Maar juist op het oogenblik dat de gele runabout zou stilsthouden voor Godfrey's winkel, kreeg de jonge man den bedelaar in het oog, die nu snel het hoofd afwendde en een bevende

hand uitstak naar de voorbijgangers.

Hij vestigde zijn zwarte, zeer groote oogen op het gelaat van den bedelaar, stak toen langzaam de hand uit naar den kleinen koperen hefboom van den gangwissel — de wagen versnelde zijn vaart weer en reed het volgende oogenblik snel voorbij.

Eenige tellen later had hij zich als het ware opgelost in het drukke verkeer.

Maar Raffles had goede oogen en hij had tijd genoeg gehad om het nummer van de auto op te nemen.

Het was de N. S. 1309.

Hoofdstuk VI.

De zwarte oogen.

Raffles begreep aanstonds, dat hij met een inderdaad sterke tegenpartij te doen zou krijgen.

Er kon bijna niet aan getwijfeld worden, of de jonge man die achter het stuurwiel van de gele auto zat was dezelfde, die zich in den loop van den morgen had aangemeld als beambte van de waterleiding.

Hij was sierlijk en tenger gebouwd — en zijn glanzende zwarte oogen waren inderdaad van een opmerkelijke grootte.

Ook zou het wel zeer toevallig zijn geweest, dat juist deze man zijn auto tot staan wilde brengen voor een der vijf sigarenwinkels van geheel de City, waar „Ashmed” sigaretten werden verkocht!

Ook zag Raffles wel in, dat de argwaan van den man in de auto waarschijnlijk was opgewekt door het zien van den bedelaar, die in de onmiddellijke nabijheid van den winkel had post gevat en dien hij daar nooit van te voren had gezien.

Misschien had Raffles zijn houding niet geheel en al in bedwang gehad en zich verraden door een al te vlugge beweging, een al te scherp blik.

Hoe het ook zij — de vogel was voor het oogenblik ontkomen — verondersteld natuurlijk dat Raffles zich niet schromelijk had vergist en de jonge man inderdaad iets uitstaande had met den inbraak in het huis van den Indischen vorst.

Daar het thans volstrekt geen doel meer had, zijn rol nog langer te spelen, stond Raffles op,

schonk alles wat hij in dat halve uur ontvangen had, bijna een half pond sterling, aan een straatjongen, die niet wist hoe hij het had en vlug wegrende, uit vrees dat de gewaande bedelaar zich zijn grootmoedigheid zou berouwen en trad regelrecht den winkel van Godfrey binnen, die toevallig zelf achter de toonbank stond en Lord Aberdeen zeer goed kende, maar eerder aan zijn eigen persoonlijkheid zou hebben getwijfeld, dan ook maar een seconde te vermoeden, dat de havelooze bedelaar, die daar op hem toetrad, identiek was met den schatrijken zonderling, die zijn sigaren en sigaretten bij hem kocht.

De waarheid is, dat Godfrey den bedelaar allesbehalve vriendelijk aankeek en zich reeds gereed maakte hem barsch te bevelen, zijn biezen te pakken, toen Raffles op zachten toon tot hem zeide:

— Stuur mij niet weg, mijnheer — ik mag op een bedelaar lijken — ik ben het echter niet! Hier is mijn detectivepenning!

En met deze woorden liet Raffles den grooten nikkelen penning zien, waarop het Londensche stadswapen was gegraveerd en dat hem legitimeerde als detective.

Het was volstrekt geen namaak — het was een echte Scotland Yard penning en Raffles had er alleen eigenhandig een naam op gegraveerd.

Godfrey keek hem verbluft aan en zeide toen, terwijl hij zenuwachtig zijn zwaren gouden bril heen en weer trok:

— Gij zijt een detective? Wat kunt gij dan in 's hemelsnaam wel van mij willen?

— Stel u gerust, waarde heer! hernam Raffles glimlachend. Ik kom natuurlijk niet om u te arresteeren! Stel u voor — een man als mijnheer Godfrey! Ik ben alleen in uw winkel gekomen om u te verzoeken, mij op een paar vragen te willen antwoorden!

— Ik ben tot uw dienst — al kan ik met den besten wil van de wereld niet inzien....

— Gij zult het waarschijnlijk spoedig genoeg vernemen, mijnheer Godfrey! viel Raffles hem in de rede.

— Vraag dan maar op, mijnheer! Maar als het kan, zou ik op een weinig spoed willen aandringen, want....

— Want al draag ik een vermomming, ik ben niet bepaald een sieraad voor uw zaak! vulde Raffles glimlachend aan. Ik zal mij haasten, mijnheer Godfrey, dat belooft ik u! Ik steek dus van wal. Hebt gij onder uw klanten soms iemand die veel „Ashmed” sigaretten koopt?

— Neen, zeker niet! antwoordde Godfrey onmiddellijk. Eigenlijk heb ik er al eens over gedacht, om dat merk niet langer voorradig te houden, want het is peperduur, de tabak is wat zwaar en valt dus lang niet in ieders smaak en ten overvloede kunnen de sigaretten er niet tegen, dat zij te lang bewaard worden. Dan vervliegt de eigenaardige aroma van de tabak!

— Hoeveel heeren koopen dan wel die dure sigaretten?

Godfrey dacht even na en antwoordde toen:

— Ik zou zeggen — niet meer dan tien of twaalf!

Hij wenkte een bediende, die bezig was met het afstoffen van een étagère en vroeg, toen de man naderbij was gekomen:

— Vertel eens, Webster, hoeveel heeren koopen bij ons „Ashmed” sigaretten?

— Als het er vijftien of zestien zijn, is het veel, mijnheer! antwoordde de winkelbediende.

— Dank je! zeide Godfrey en de bediende verwijderde zich weder, na een verbaasden blik op den gewaanden bedelaar te hebben geworpen.

— Ik mag er zeker niet op rekenen, dat gij de namen van al die klanten, die uw „Ashmed” sigaretten koopen, kent? vroeg Raffles weder.

— Dat zou wel wat al te veel verlangd zijn, mijnheer! antwoordde de sigarenwinkelier lachend. De meeste zijn natuurlijk zoogenaamde loop-

klanten en ik ken hun gezicht heel goed, maar dat is dan ook alles! Hun naam is mij onbekend!

— Dat geldt niet voor allen, nietwaar? Van eenigen kent gij toch de namen!

— Van vier of vijf, mijnheer! Allen rijke en deftige heeren, goede klanten, die een sigaren- en sigarettenrekening van een 20 pond per maand hebben!

— Dan zoudt ge mij zeer verplichten, mij de namen van die klanten op te geven, welke gij kent!

— Ik kan er toch geen onaangenaamheden mee krijgen? vroeg Godfrey een weinig angstig. Ik zou om den drommel niet gaarne een van mijn rijke klanten verliezen!

— Ik geloof niet dat daar vrees voor bestaat, mijnheer Godfrey! En als het toch mocht gebeuren — dan zoudt gij hem ondanks alles verloren hebben, ook al zou ik mij niet met de zaak bemoeien! antwoordde Raffles met een eigenaardig glimlachje.

Godfrey wenkte den bediende opnieuw en zeide:

— Schrijf een uit het kasboek de namen over van de klanten, die Ashmed sigaretten bij mij koopen en wier adres wij kennen!

De bediende ging een aangrenzend kantoor binnen en Raffles zeide, hem nazierend:

— Ik dank u zeer voor uw vriendelijkheid, mijnheer Godfrey! Nu nog een vraag — een van uw klanten, die zeer gesteld is op Ashmed sigaretten, is een tengere jonge man met buitengewoon groote, glanzende, gitzwarte oogen en ik zou gaarne weten of....

— Een jonge man met groote zwarte oogen? viel Godfrey hem hoofdschuddend in de rede. Neen, daarin moet gij u bepaald vergissen, mijnheer! Ik heb natuurlijk wel jongelieden met zwarte oogen onder mijn klanten — maar ik weet bijna zeker dat de rookers van Ashmed sigaretten toevallig allen den middelbaren leeftijd bereikt of overschreden hebben! De eenige dien men nog jong kan noemen, is groot en heeft lichtgrijze oogen, — ongeveer de kleur van uw eigen oogen, maar een weinig minder donker!

Raffles trachtte zijn teleurstelling zoo goed mogelijk te verbergen, maar hij moest zich zelf bekennen, dat hij op dezen onverwachten tegenslag niet gerekend had.

Zou dan zijn geheele berekening foutief zijn? Had hij zich werkelijk vergist?

Had die jonge man met zijn bleek gezicht en

zijn bijzonder groote oogen achter het stuurwiel van de gele auto, inderdaad niets uitstaande met den inbraak in het huis aan Eaton Square?

Was zijn bezoek aan den sigarenwinkel van Godfrey louter toeval?

Maar indien dit zoo was, waaraan kon het dan worden toegeschreven dat hij, na den gewaanden bedelaar eenige seconden strak te hebben aangezien, zijn auto weder op gang bracht, die hij — daaraan twijfelde Raffles geen seconde — voor den winkel van Godfrey tot staan had willen brengen?

Hij dacht hier nog over na, toen de bediende reeds weder binnentrad met een blaadje papier, waarop eenige namen en adressen geschreven stonden.

Hij stak het zijn patroon toe met de woorden:

— Het zijn er vier, van wie ons het adres bekend is, mijnheer!

— Zijt ge met dien oogst tevreden, mijnheer? zoo wendde de sigarenwinkelier zich lachend tot Raffles, terwijl hij hem het papiertje toestak.

— Niet al te zeer, om u de gulle waarheid te zeggen! antwoordde Raffles tamelijk mismoedig.

Hij wierp een blik op het papiertje en wendde zich toen tot den winkelbediende, die nieuwsgierig in de buurt was blijven treuzelen, met de vraag:

— Kent gij de dragers van deze vier namen persoonlijk?

— Al sedert jaren, mijnheer!

— Dat treft prachtig! Geef mij dan eens spoedig een zeer korte beschrijving van de heeren, wier namen ik u zal opnoemen!

De winkelbediende keek Godfrey vragend aan, maar deze knikte hem toe en zeide:

— Doe wat mijnheer je vraagt, Webster!

— Ga dan uw gang maar, mijnheer! zeide de bediende.

Raffles wierp een blik op het stukje papier en begon toen:

— Peacock, Strand No. 87!

— Handelaar in automobielen — 70 jaar — volmaakt kaal hoofd — aan het rechterbeen mank — kauwt altijd op Amerikaansche gom — zeer bijziende, zoodat hij zich altijd met het betalen vergist — driemaal getrouwd geweest, en.....

— Hou maar op! viel Raffles hem lachend

in de rede. De volgende — Thomas Morris, Tilbury Lane 316!

En zonder zich een oogenblik te bedenken antwoordde de bediende, alsof hij een lesje opzeide:

— Rentenier — 62 jaar — maakt van een rolwagentje gebruik, wegens vergevorderde waterzucht — weegt ongeveer 300 pond — getrouwd — vader van elf kinderen, waarvan negen meisjes!

— Stil maar! riep Raffles, maar zijn lach klonk al niet zoo opgewekt meer als zooeven. Wie is No. drie? Sir Bloomfield, the Mall, No. 3!

En als een uurwerk, dat afloopt, ratelde de bediende:

— Kamerheer in buitengewonen dienst van Zijne Majesteit — Ridder in de Orde van den Kousenband — driemaal gedecoreerd — bezitter van twaalf buitenlandsche ridderorden — stijf als een mummie vanwege de jicht — sinds een jaar weduwnaar 73 jaar — — —

— Stil, om Godswil, stil! viel Raffles hem in de rede. Het lijkt er in het geheel niet naar!

— Ik verzeker u toch, dat mijn beschrijving volkomen juist is, mijnheer! riep de winkelbediende beleedigd uit.

— Dat bedoel ik niet, goede vriend! zeide Raffles op kalmeerenden toon. Ik ben er van overtuigd, dat je signalementen volkomen betrouwbaar zijn! Ik heb nu nog een kans — zeg mij maar eens, hoe mijnheer Linton er uitziet!

— Het is geen heer, mijnheer — het is een oude dame, die niet alleen rookt, maar, zooals haar bedienden mij verklapt hebben, ook pruimt!

— Dat doet de deur dicht! riep Raffles moedeloos uit. Dan kan ik u alleen nog maar dankzeggen voor de moeite, die gij u gegeven hebt en u alleen nog maar vragen of het u mogelijk zou zijn, achter het adres te komen van dien klant met zijn grijze oogen! Hij is jong en — — misschien — — maar daarin stelt gij geen belang!

Hij had zijn pet afgenomen en wilde zich reeds weder naar de deur begeven, toen hem iets scheen in te vallen.

Hij keerde haastig weder terug en wendde zich tot den sigarenwinkelier met de vraag:

— Apropos — is een van uw Ashmed rookers misschien de bezitter van een nieuwe tweepersons auto van een schitterend gele kleur?

Voor de winkelier iets had kunnen antwoorden, riep de bediende uit:

— Welzeker, mijnheer — de man met de

lichtgrijze oogen komt hier sedert een week in een splinternieuwe, gele wagen — een mooie en heel snelle Runabout!

Er ging een schok door het lichaam van Raffles — zijn instinct scheen hem te waarschuwen, dat de duisternis langzamerhand begon op te trekken.

Want het was immers mogelijk, dat de zwartoogige jonge man den ander met zijn grijze oogen tot medeplichtige had gehad!

— Ik dank u zeer voor die inlichting, die voor mij van groot belang is! riep hij opgewonden uit. En gij zeidet, dat gij den naam van dien man met zijn grijze oogen niet kendet?

— Neen, mijnheer!

— Koopt hij al lang bij u?

— Sedert eenige maanden!

— Is u iets bij hem opgevallen — zijn uiterlijk — zijn accent — zijn manier van doen?

— Hij is een fijn heer — en dat is alles, wat ik er van zeggen kan! antwoordde de winkelbediende. Altijd zeer elegant gekleed, een beschaafde spraak, wel een beetje geaffecteerd en hij koopt altijd het beste en het duurste!

— Mooi zoo! Gij zoudt waarlijk een uitstekend detective zijn geworden! riep Raffles uit, terwijl hij den verheugden winkelbediende, die van trots een kleur kreeg, op den schouder klopte. En nu wil ik u werkelijk niet verder lastig vallen — ik heb al te veel misbruik gemaakt! Adieu, mijnheer Godfrey — en nogmaals wel bedankt!

Haastig verliet hij den winkel en op straat bleef hij een oogenblik staan.

En eensklaps gaf hij zichzelf zulk een harde klap voor het voorhoofd, dat het meters verder hoorbaar was en eenige voorbijgangers hem lachend en verbaasd aanstaarden, meenend dat de gewaande bedelaar eensklaps krankzinnig was geworden!

Toen liet Raffles een schamper lachje hooren en bromde voor zich heen:

— Nu, als ik werkelijk detective was, dan zou mijn patroon er verstandig aan gedaan hebben, als hij mij vandaag op staanden voet mijn ontslag had gegeven! Ezel, die ik ben — ik had mij al die moeite gerust kunnen besparen, want ik weet het nummer van de gele auto!

Hij keek op zijn horloge.

Het was reeds bij zevenen.

— Het belastingkantoor is natuurlijk dicht en ik zal daar niemand vinden, die mij inlichtingen kan geven! bromde Raffles voor zich heen. Zou

ik het tot morgen moeten uitstellen? Dat zou jammer zijn! Ik zal eens zien of ik niemand van de hoofdbeambten kan benaderen en hem overhalen, even met mij naar het belastingbureau van het district te gaan, om in zijn registers op te zoeken wie de eigenaar is van de auto, gemerkt N. S. 1309! Ik moet en ik zal dit raadsel oplossen!

Wanneer Raffles zich eenmaal iets had voorgenomen, dan was geen aardsche macht in staat hem van zijn besluit af te brengen.

Hij rustte dus niet voor hij zich in een adresboek de namen verschaft had van eenige beambten der belastingen, die speciaal de automobielenbelasting onder hun beheer hadden en hij was zoo gelukkig, toen hij zijn hoedanigheid noemde, reeds den eersten den besten bereid te vinden, in een auto met hem naar het belastingbureau te rijden en daar zijn registers na te slaan.

Het was reeds bij half acht toen Raffles wist wat hij weten wilde: de auto N.S. 1309 behoorde toe aan Prentice Stanyon, Ludgate Street 54, en was veertien dagen geleden ingeschreven.

Raffles slaakte een diepen zucht van verlichting toen hij het papiertje in zijn zak voelde glijden, waarop hij dien naam had opgeschreven en het was alsof er zich een veer in hem ontspande, na de opwinding van de laatste uren.

Hij haastte zich, na den belastingbeambte op discrete wijze een bankbiljet in de hand te hebben gedrukt, een auto aan te roepen en liet zich naar de Victoria Street brengen.

In het huis met de drie ingangen legde hij haastig zijn vermomming weder af en ging toen door de tunnel naar het huis in de Regent Street terug.

Charly Brand wachtte hem reeds met ongeduld in de rookkamer en trad hem haastig tegemoet met de woorden:

— Ik was bijna ongerust geworden, Edward! Je bent bijna drie kwartier later dan onze afspraak luidde!

— Dat is buiten mijn schuld, beste jongen — de omstandigheden dwongen mij er toe! Zeg mij eens — heb jij iets ontdekt?

— Niet het minst! Ik heb vruchteloos voor den winkel van Sladen heen en weer geschilderd! Ben jij gelukkiger geweest?

— Ik geloof zelfs te mogen zeggen dat ik weet, wie de inbreker van eergisteren nacht was! antwoordde Raffles met schitterende oogen.

— Wat! Zou je dat nu reeds ontdekt hebben? riep Charly Brand opgewonden uit.

— Ik hoop het althans! Luister maar!

En nu deelde hij Charly Brand alles mede wat de lezer reeds weet.

Charly had aandachtig toegeluisterd en zeide, toen Raffles zijn mededeeling beëindigd had:

— Als dat alles klopt, dan zouden die drie sigaretten den verliezer wel eens zuur kunnen opbreken!

— In welk opzicht? vroeg Raffles verwonderd.

— Vraag je dat nog? riep Charly uit. Je zult je toch zeker wel haasten de politie op de hoogte te brengen, wanneer je vermoedens juist zijn gebleken?

— Geen haar op mijn hoofd denkt er aan, waarde Charly! antwoordde Raffles rustig. Dat zou ik alleen doen in geval de inbrekers zich ook aan ernstiger misdrijven schuldig maken — of geweldpleging gebruiken! Ook zou ik het doen, als zij mij zoodanig in de wielen zouden rijden, dat ik zelf niet langer vruchtbaar en zonder al te groot gevaar mijn beroep zou kunnen uitoefenen!

— Maar mijn hemel — waarom heb je je dan toch al deze moeite gegeven?

— Uit louter nieuwsgierigheid, Charly — uit de begeerte, die lieden te leeren kennen, te weten wie zij zijn! Van den aanvang af vermoedde ik reeds, dat wij hier niet te doen hadden met het gewone slag inbrekers — ruwe, onbeschaafde, gewetenlooze lieden! En de uitkomst heeft mijn vermoedens bewaarheid — want weet je wie Prentice Stanyon is?

— Geen flauw idee!

— Een der steunpilaren van de high life, mijn waarde! Een rijke jonge man, die een groot fortuin van zijn vader geërfd heeft, die er renpaarden op nahoudt, die een motorjacht heeft, twee landgoederen en een groot jachtterrein!

— Kom kom — als dat waar is, Edward, dan moet ik toch vreezen, dat je je vergist zult hebben en dat Stanyon misschien wel Ashmed sigaretten rookt — maar er zeker geen verloren heeft in de werkkamer van Rameshwara Singh!

— We zullen wel zien! hernam Raffles schouderophalend, ik denk het namelijk te onderzoeken! Maar blijkt het mij, dat mijnheer Stanyon alleen maar steelt uit louter tijdverdrijf, om zich zelf te verrijken, zonder eenig nut of voordeel voor anderen — dan zal ik zeer streng tegen

hem optreden en hem in overweging geven, deze zonderlinge grappen te laten varen! Het stelen is een ernstige zaak, waarmede men den spot niet mag drijven! En nu zullen wij den avond maar eens besluiten met een gang naar de opera, want voor vandaag hebben wij meer dan genoeg gedaan, zou ik zeggen! Ik zie dat jij al gekleed bent, we hebben dus niets anders te doen dan te dineeren. Ik stel voor het Hotel Cécil!

— Uitmuntend! Vanavond wordt Toska opgevoerd — en ik dweep met die opera!

De beide mannen haastten zich, aan hun plan gevolg te geven en Henderson, de reusachtige chauffeur van Lord William Aberdeen, reed hen in de fraaie blauwgelakte limousine naar het hotel, in welks eetzaal zij gemakkelijk een plaatsje konden vinden, want het was reeds laat in den avond.

Toen zij de operazaal binnen gingen en de plaatsen in hun eigen loge hadden ingenomen, was het eerste bedrijf reeds bijna geëindigd.

Het doek viel onder een stormachtig applaus en het licht werd in de zaal ontstoken.

Bij de pauze verlieten de beide vrienden hun loge, om zich in de groote foyer een weinig te gaan vertreden.

Het was er vol en de heeren verdrongen elkander, om voor hun dames een verfrissing machtig te worden aan het buffet.

Nog altijd kwamen er nieuwe schouwburgbezoekers binnen, de heeren in avondtoilet, de dames in fraaie, zwaar gedecolleteerde toiletten.

Eensklaps gevoelde Charly een stoot tegen zijn linkerarm, hem door Raffles toegebracht en toen hij hem onwillekeurig glimlachend aankeek, zag hij op het gelaat van den Grooten Onbekende een uitdrukking van verbazing en opwindning, die echter de volgende seconde weder verdwenen was.

Zijn gelaat vertoonde nu slechts de eenigszins vermoeide trekken van Lord William Aberdeen.

Zooeven had hij in de volte een paar oogen gezien — groote, zeldzaam groote oogen, gitzwart en met een fluweelen glans.

Het volgende oogenblik waren zij verdwenen — en toen zag hij ze nogmaals, een weinig verder en hij wist zeker, dat hij dienzelfden dag die oogen met hem wonderlijken blik reeds eenmaal gezien had....

— Kom eens snel met mij mede, maar laat het niet te opvallend zijn! zeide hij op zachten toon tot Charly. Geen verrassing of spanning op je gelaat, denk er om!

De twee mannen baanden zich, zonder zich al te zeer te overhaasten, een weg door de vrij dicht opeengepakte bezoekers, alsof zij zich naar het buffet begaven.

En na eenige oogenblikken zag Raffles de

zwarte oogen ten derde male, thans op nog geen meter afstand.

Het waren de oogen van den jongen man in de auto, daaraan twijfelde Raffles geen oogenblik.

En slechts met moeite wist hij zijn gelaat tot starre onbewegelijkheid te dwingen — want de man uit de auto was een jonge, zeer schoone vrouw....

Echte Turksche Tabak wordt
bewerkt in de
Sigaret J. v. K.

Hoofdstuk VII.

De beste troeven.

Raffles bleef een oogenblik onbewegelijk staan en wendde zich toen haastig om, om de verbazing te verbergen, die hij voelde dat op zijn gelaat zichtbaar moest zijn.

En hij vroeg zich zelfs een oogenblik af, of hij niet de speelbal was van zijn geprikkelde verbeelding en of deze vrouw wel werkelijk dezelfde persoon kon zijn, die dienzelfden middag de gele auto had bestuurd en hem zoo scherp had opgenomen.

Maar een tweede, snelle blik was voldoende om hem te overtuigen, dat hij zich niet had vergist — het was dezelfde gelaatsvorm, het was dezelfde kleine, fijne neus, met haar beweeglijke vleugels, en vooral — het waren dezelfde fluweel zwarte, eenigszins amandelvormige oogen met hun eigenaardigen glans en hun doordringenden, wat harden blik.

— Zoo moeten de oogen van Salomé geweest zijn! overdacht Raffles.

Hij had zich haastig overtuigd dat de jonge vrouw niet alleen was — naast haar stond een slanke, rosblonde jongeman met lichtgrijze oogen, met wien zij nu en dan eenige woorden wisselde.

Daar Charly de jonge vrouw nooit van te voren gezien had, onder welke omstandigheden dan ook, noch den man met de grijze oogen, vertoonde zijn gelaat volstrekt niets, dat hem zou

kunnen verraden, of het moest dan zijn verbazing zijn over het doen van Raffles.

De Groote Onbekende had hem onder den arm genomen en voerde hem nu langzaam weder met zich mede door de volle foyer, totdat zij de breede gang bereikt hadden, die in den vorm van een hoefijzer buiten om de theaterzaal liep.

Er bevonden zich daar slechts zeer weinig schouwburgbezoekers, die langzaam heen en weer liepen.

— Zou je mij eens willen zeggen, Edward, waarom je mij zoo rondleidt als een berenleider? vroeg Charly, zachtjes fluisterend. Wat heb je zoeven ontdekt?

— Niemand anders dan den man met de zwarte oogen — of liever de vrouw, Charly, want vandaag schijnen mijn ezelachtigheden en vergissingen legio te zijn! Ik had dadelijk moeten zien, dat dat bleeke, ovale, buitengewoon regelmatig gevormde gelaat aan een vrouw moest toebehooren!

Charly staarde Raffles een oogenblik met open mond aan en stotterde toen:

— Wat is dat nu? Is het een grapje?

— In geen deele, Charly! Het is volkomen ernst! Het is romantisch, dat erken ik — en toch is het niet oorspronkelijk, want als ik mij niet vergis, dan heeft de New-Yorksche politie dezer dagen een zeer mooi jong meisje gearres-

teerd, dat al een jaar lang in manskleeren de ernstigste misdaden beging en zelfs aan het hoofd stond van een uitstekend georganiseerde bende.

— Je bedoelt het „meisje met de Madonna-oogen“? zeide Charly.

— Juist! Wij hebben hier waarschijnlijk iets dergelijks — in zakformaat, als ik mij zoo eens mag uitdrukken. Ik zal je wat zeggen, Charly — het doet mij werkelijk genoegen, dat ik deze zaak op touw heb gezet — zij belooft interessant te worden!

— Het was dus die mooie jonge vrouw, die vlak bij het buffet stond?

— Ja.

— Maar dan zou die elegant gekleede heer met zijn rasblond haar en zijn grijze oogen, met wien zij praatte, Stanyon geweest moeten zijn?

— Welnu — wie belet ons om dat aan te nemen?

— Zouden zij dan getrouwd zijn?

— Getrouwd — of daaromtrent!

— Wat ben je nu van plan?

— De rest van Tosca te hooren!

— En vervolgens?

— Naar huis te gaan en te gaan slapen!

— Voor vandaag geef je je verder onderzoek dus op?

— Zoo is het — ik geloof dat wij recht op een weinig rust hebben! Het bedelen schijnt toch een vermoeiender beroep te zijn, dan ik mij had voorgesteld! Maar morgen ga ik naar het huis van Prentice Stanyon — ik wil daar eerst de kat eens uit den boom kijken, want ik wil mij niet graag onsterfelijk blameeren voor het geval ik mij ondanks alles toch nog zou hebben vergist!

— Wat weet je van hem?

— Tot dusverre niets anders dan dat hij rijk is en tot de jeunesse dorée van Londen wordt gerekend! Morgenoctend echter hoop ik meer te ontdekken, wat wel niet zoo moeilijk zal zijn!

Het elektrische waarschuwingsschelletje weerklonk en dreef de schouwburgbezoekers weder naar hun plaatsen.

De groote kroonluchter straalde zijn verblindend licht nog uit, toen Stanyon en de jonge vrouw, die in zijn gezelschap was, een benedenloge binnentraden, schuin tegenover de loge van Raffles en Charly Brand gelegen.

En Charly moest het zichzelf bekennen, dat hij zelden een schooner paar menschen had gezien — de man slank, met een eenigszins gebruid,

fraai geteekend gelaat, weelderig, rosblond haar en doordringende grijze oogen — de vrouw van een exotische schoonheid, die wel de aandacht moest trekken van iederen man.

— Raffles heeft gelijk, mompelde hij voor zich zelf, zij zou een schilder voortreffelijk tot model van Salomé kunnen dienen! Maar haar metgezel maakt op mij niet den indruk van een Johannes de Dooper! Eerder is het tegendeel het geval — hij schijnt haar met zijn blikken te verslinden! Toch is er in zijn oogen iets, wat mij bij nader inziens niet bevalt — iets katachtigs, iets loerends! Ik geloof dat die mijnheer Stanyon tot alles in staat zou zijn, als hij zich in het nauw ziet gedreven!

Het licht ging uit, het orkest zette in en het scherm rees weder.

En van dat oogenblik af werden Raffles en Charly meegesleept door den storm van harts-tocht, die daar op het tooneel ontketend was.

De kunstenaars zongen niet alleen uitstekend, — zij waren voortreffelijke tooneelspelers en onbeschrijfelijk was het applaus, waarmede zij aan het slot van de opera beloond werden.

Het gelaat van Raffles was een weinig bleek en het leek Charly toe dat het smartelijk vertrokken was, toen hij den jongen man op zachten toon toevoegde:

— Alles welbeschouwd is dit alles in het leven! Zonder kunst zouden wij arme stervelingen er het best aan toe zijn, als een monsterachtige wervelwind deze geheele aarde uit haar baan dreef en wegvaagde van het uitspannel! En nu spoedig naar huis — ik heb behoefte aan rust!

De toeschouwers drongen allen naar den uitgang, maar de vrouw met de zwarte oogen was met haar metgezel blijkbaar reeds verdwenen — Raffles zag hen beiden althans niet terug dien avond.

Zij wachtten in de groote vestibule tot de portier het nummer van hun auto afriep, stapten in en lieten zich door Henderson naar huis rijden.

Er werd onderweg niet veel gesproken, zooals meestal, wanneer beide mannen den invloed van een onberispelijk kunstwerk hadden ondergaan.

Zij begaven zich onmiddellijk ter ruste en sliepen spoedig in.

Den volgenden morgen was Raffles weder het eerst op de been, verfrischte zich met een bad, ontbeet en begon toen dadelijk aan het werk.

dat hij zich had voorgenomen — het onderzoek naar de levensomstandigheden van Stanyon.

Dat bleek al een zeer gemakkelijke taak te zijn, want de jonge man leefde als iemand die volstrekt niets te verbergen heeft.

Hij had van zijn vader het groote huis in Ludgate Street geërfd en dit geheel naar zijn een weinig bizarren smaak laten inrichten.

Er was een Chineesche kamer, er was een Japansche kamer — een ander vertrek was een getrouwe copie van het atrium der oude Romeinsche huizen en men vertelde elkander wonderen van de badkamer, waarvan de inrichting een fortuin had gekost en waarin zich een marmeren bassin bevond, waarin men langs vijf treden kon afdalen.

Hij bleek volstrekt niets om handen te hebben en leidde het leven van zooveel andere schatrijke jongelieden, die zich alleen maar de moeite behoefden te geven geboren te worden, om een onbekommerd leven te kunnen leiden, in overvloed te baden en al hun wenschen vervuld te zien.

Hij was een trouw bezoeker van de renbaan en over het algemeen van alle sportevenementen, ofschoon hij zelf weinig aan sport deed en hij alleen nu en dan tenninste.

Hij was echter een hartstochtelijk paardrijder en men kon er steeds vast op aan, hem des morgens om half elf in Hyde Park Rotten Row op en neer te zien galoppeeren op een prachtige Arabischen volbloed.

Hij bezocht veel schouwburgen, maar met blijkbaar voorliefde het Little Theater, waarin stukken werden gegeven naar het voorbeeld van den Parijschen „Grand Guignol”, vol gruwelijke fantasie, die den bezoekers de haren ten berge deed rijzen.

Werkelijke vrienden hield Prentice Stanyon er maar zeer weinig op na — zijn kennissen echter waren talrijk als het zand aan den oever der zee, zooals dat gemeenlijk het geval is bij schatrijke jongelieden van zijn soort.

De jonge vrouw met de amandelvormige zwarte oogen was zijn minnares en heette Nora Prazak.

Zij was een Hongaarsche — en dat was ongeveer alles wat men van haar wist.

Zij kon nog niet lang te Londen zijn en men zag haar slechts bij groote uitzondering in gezelschap van Stanyon.

Dat was echter niet toe te schrijven aan een

vrees zijnerzijds om zich met haar in het publiek te vertoonen, want men zag hen samen in tentoonstellingszalen zoowel als op de druk bezochte renbaan.

Nora Prazak bewoonde een geheele verdieping van een fraai huis in de Cromwell Street en men zeide dat zij vroeger verbonden was geweest aan het ballet van de Groote Opera te Boedapest.

En Raffles moest wel den indruk krijgen, dat hij hier te doen had met een specimen van de soort rijke leegloopers, die hij altijd zoo heftig had bestreden en getroffen had in wat hen het dierbaarst moest zijn — hun brandkast!

Maar hij wist maar al te goed, dat zich achter dit mom wel eens heel iets anders kon verbergen en hij nam dan ook het besluit, nog dienzelfden dag te trachten toegang te krijgen tot het huis van Stanyon, zonder dat de achterdocht van den jongen man hierdoor gewekt werd.

Hij nam echter het besluit, Charly Brand met zich mede te nemen, wiens verbazende vingerflugheid hem wellicht van dienst zou kunnen zijn.

En men zou zich deugdelijk moeten vermommen, want als Prentice Stanyon inderdaad de man was, voor wien Raffles hem hield, dan zou hij zich zeer voor hem in acht moeten nemen — de tegenpartij mocht vooral niet onderschat worden.

Stanyon had reeds bewijzen gegeven van groote sluwheid en zonder dat ongeluk met de drie sigaretten zou Raffles, dat moest hij zich zelf bekennen, zeer waarschijnlijk niet de minste kans hebben gehad, op het spoor van de inbrekers te komen.

Het raadsel van de gele auto was in zooverre opgelost, dat Stanyon waarschijnlijk gebruik maakte van de diensten zijner minnares, die zich uitstekend als man wist te vermommen.

Zij had ook de sigaretten moeten koopen, waarvan haar minnaar blijkbaar een hartstochtelijk liefhebber was.

Het was omstreeks half drie in den middag, toen Raffles en Charly Brand zich gereed maakten voor hunne onderneming.

Raffles ontveinsde zich volstrekt niet, dat zelfs nu nog de kans niet gering was, dat hij geen vat op Stanyon zou weten te krijgen.

Hij hoopte echter op zijn goed geluk, om achter de waarheid te komen.

Na zich voortreffelijk te hebben vermomd in

het oude, kleine huis in de Victoria Street, verlieten de twee onafscheidelijke vrienden het huis weder door een zijdenr.

Zij begaven zich allereerst naar een garage en huurden daar een luxe-auto, die er zoo goed uitzag, dat hij zeer goed zou kunnen doorgaan voor een eigen wagen.

Het was een fraaie twee-zitter en Raffles moest een tamelijk hooge garantiesom betalen.

Hij nam achter het stuurwiel plaats en Charly ging naast hem zitten.

Een half uur later stond de auto stil voor het huis van Prentice Stanyon en de beide vrienden moesten erkennen, dat de amateur-dief, als men hem tenminste zoo mocht noemen, een waarlijk vorstelijke woning zijn eigendom mocht noemen.

Terwijl Raffles bleef zitten, sprong Charly van den wagen, liep op de voordeur toe en reikte den deftigen bediende, die deze deur voor hem opende, een visitekaartje toe, waarop met fijne lettertjes te lezen stond :

GASTON DE KERMANEC,

Membre honoraire de la Société Géographique.

En daarboven een Fransch Markiezenkroontje.

— Markies de Kermanec verzoekt om de eer, tot mijnheer Stanyon te worden toegelaten! zeide Charly met een sterk Fransch accent, terwijl de bediende besluiteloos het kaartje tusschen zijn vingers heen en weer draaide, onbekend als hij was met de taal van Racine en Molière.

De bediende wierp een blik naar buiten, zag de fraaie auto en den deftigen heer met het grijzende haar op de voorbank en opende de deur wijd.

— Ik zal mijn meester gaan waarschuwen, mijnheer! zeide hij. Wees zoo goed, binnen te treden! Hoe is uw naam, als ik vragen mag?

— Ik ben de secretaris van mijnheer de Markies. Mijn naam is Jean Ledoux.

Hij was den bediende gevolgd en trad nu een sierlijk gemeubeld ontvangvertrek binnen, waarvan de man de deur had geopend.

Het volgend oogenblik was hij alleen en hij hoorde de zachte voetstappen van den bediende die zich verwijderde.

— Als mijnheer Prentice Stanyon een dief is, dan is hij een rijke dief en een man van smaak! mompelde Charly voor zich heen, terwijl hij zijn blikken liet gaan over de dure en smaakvolle

meubelen en de weinige maar zorgvuldig gekozen schilderijen, die den wand sierden.

Hij behoefde niet lang te wachten, want de bediende keerde eenige minuten later terug en zeide :

— Hoewel mijnheer de Markies mijn meester onbekend is, zal het hem een genoegen zijn, de beide heeren te ontvangen!

Hij liep haastig het huis uit, begaf zich naar de auto en wisselde eenige woorden met Raffles, die nog altijd achter het stuurwiel zat.

Deze stapte uit en vertrouwde den wagen toe aan een opgeschoten straatjongen, die zeer in zijn nopjes was met deze opdracht, die hem zeker geen windeieren zou leggen!

Raffles volgde den bediende op den voet en deze bracht hem en Charly naar een zeer rijk gemeubeld vertrek op de eerste verdieping, ingericht als werkkamer en waar zij den heer des huizes aantroffen, die dadelijk opstond om zijn bezoekers te begroeten.

Hij had het kaartje nog in de hand, dat de bediende hem had gebracht, wierp er een snellen blik op en zeide, terwijl hij beurtelings Raffles en Charly aankeek, maar zich ten slotte tot den eerste wendde :

— Het doet mij groot genoegen, u hier te zien, Markies. Ik moet u echter verklaren, dat ik nimmer geweten heb, zelfs in de hoofdstad van het schoone Frankrijk bekend te staan als amateur aardrijkskundige!

— Toch is het in die hoedanigheid, dat ik u kom bezoeken, waarde heer! zeide Raffles met een meesterlijk nagebootst Fransch accent. Een mijner Londensche vrienden noemde uw naam — en ik heb dien in het oor geknoopt!

— Dan zult gij wel zoo goed zijn, mij het doel van uw bezoek mede te deelen, Markies? vroeg Stanyon, terwijl hij een uitnoodigend gebaar naar een stoel maakte, die tegenover het groote schrijfbureau was geplaatst.

— Dadelijk, mijnheer! antwoordde Raffles, zonder op den hem aangewezen stoel plaats te nemen. Mijn vriend zeide mij, dat gij niet alleen een groot liefhebber zijt van de bestudeering der aardrijkskunde, maar ook een niet onaardige bibliotheek bezit, waarin zich eenige zeldzame werken moeten bevinden, door Fransche ontdekkingsreizigers geschreven en die zelfs niet in het bezit zijn van het Aardrijkskundige Genootschap te Parijs! Welnu, ik zou die zeldzame

boeken zeer gaarne eens willen bezichtigen — en dan een poging doen, u over te halen, ze aan het genootschap van mijn land af te staan, natuurlijk tegen een goeden prijs, door u zelf te bepalen!

Stanyon had met stijgende verbazing toegelisterd, zonder zijn grijze oogen van Raffles af te wenden.

Het waren inderdaad vreemde oogen, die van Prentice Stanyon — zij waren grijs en toch leken zij somtijds geelgroen, als het licht er schuin in viel. Zij veranderden zeer snel en vaak van uitdrukking en keken nu eens melancholiek, dan weer spottend — en soms verscheen er plotseeling, zonder de minste aanleiding, een sombere of wreede blik in!

Hij zweeg even, nadat Raffles had uitgesproken en zeide toen langzaam:

— Dat is vreemd! Hoe kan men u iets dergelijks gezegd hebben? Het is waar, dat ik belang stel in aardrijkskunde en ook lid ben van ons eigen genootschap, welks lezingen ik vrij geregeld bijwoon. Maar ik heb nimmer zeldzame boeken over ontdekkingsreizen bezeten! Het is mij een raadsel, hoe men u dat kan hebben wijs-gemaakt!

— Wel, dat spijt mij zeer! Dat spijt mij werkelijk buitengewoon! hernam Raffles op een toon van leedwezen en teleurstelling. Mijn zegsman was niettemin zeer stellig in zijn verklaringen! Het spijt mij! Wacht eens — ik heb, geloof ik, den brief bij mij van onzen wederzijdschen vriend!

De gewaande aardrijkskundige grabbelde zenuwachtig in zijn binnenzak, haalde er een groote portefeuille uit en nam er een brief uit, dien hij even inkeek en toen aan Stanyon toestak.

Deze nam den brief eenigszins aarzelend aan en doorlas hem snel.

Toen keek hij naar de onderteekening, schudde het hoofd, gaf den brief glimlachend terug en zeide:

— Ik ken den schrijver in het geheel niet, mijnheer! Hier moet een vergissing in het spel zijn! Maar...

— Nu, dan sla ik al een zeer zonderling figuur tegen u, waarde heer! hernam Raffles op spijtigen toon. Ik bied u duizendmaal mijn verontschuldigen aan. Ik heb intusschen nog een andere zaak, waarin gij mij zeer waarschijnlijk van dienst zoudt kunnen zijn.

— Spreek slechts, Markies! Maar neem dan

toch plaats — en gij ook, mijnheer... mijnheer...

— Ledoux! Jean Ledoux! zeide Charly haastig, die zich schijnbaar bescheiden een weinig achteraf had gehouden.

— Juist, mijnheer Ledoux! Ga zitten, als ik u verzoeken mag!

Raffles en Charly namen plaats.

En Raffles begon weder, na een snellen blik met Charly te hebben gewisseld:

— De zaak is, dat ik dezer dagen een lezing te Londen wensch te houden over de huwelijksgebruiken bij de Dajaks, op Celebes. Gij zult weten... pardon, een oogenblik... ik kan mij moeilijk uitdrukken, wanneer ik er niet bij rook! Staat gij mij toe, dat ik een sigaret opsteek?

— Welzeker, Markies! antwoordde Stanyon glimlachend. Geneer u volstrekt niet voor mij!

Raffles had reeds zijn koker te voorschijn gehaald en nam er een sigaret uit.

— Heel vriendelijk van u! zeide hij met een kleine buiging. Ik weet dat het een hartstocht van mij is, maar ik kan het niet laten! Mag ik u mede laten genieten van een zeer bijzondere sigaret.

— Dank u! Ik rook nooit... of althans zeer zelden! antwoordde Stanyon, en eensklaps kwam er een zonderling valsch licht in zijn grijze oogen, die nu veel op die van een jaguar geleken...

— Niet? hernam Raffles met zijn beminnelijksten glimlach! Ook niet iets werkelijk bijzonders... „Ashmed“-sigaretten bijvoorbeeld?

Het was eenige oogenblikken zoo doodstil in het vertrek, dat men duidelijk het zoemen van een groote, wel wat voorbarige bromvlieg tegen de ruiten kon hooren.

Iets als een rilling was bliksemsnel over het gelaat van Stanyon getrokken, maar dat was alles waardoor hij zijn ontroering verried.

Zijn stem had echter een scherpen klank, toen hij eindelijk antwoordde:

— Ik houd niet van sigaretten — ook niet van het merk, dat gij zoeven noemdet en dat mij overigens onbekend is, Markies!

— Waarlijk? riep Raffles met voorgewende verwondering uit. Wel, ik zou er een eed op gedaan hebben, dat de lucht hier bezwangerd is met de geuren van een „Ashmed“-sigaret! Daar in dien hoek, tegen het plafond, hangt zelfs nog een fraai blauw wolkje!

Stanyon was blijkbaar een man, die over zeer sterke zenuwen beschikte.

Hij had zich volkomen hersteld en zeide op den rustigsten toon van de wereld:

— Dat zal uw tweede vergissing zijn, Markies! Als hier gerookt is, dan werd het door een ander dan door mij gedaan!

— Nu, het heeft ook niets om het lijf! hernam Raffles, terwijl hij zich behagelijk in zijn grooten leunstoel vlijde. Maar ik moet u toch eens vertellen, op welk een eigenaardige wijze ik in het bezit ben gekomen van deze sigaretten! Gij moet weten, dat ik er maar drie van bezit!

Stanyon werd zeer bleek, maar hij zweeg.

— En waar denkt gij wel, dat ze gevonden werden? In het werkvertrek van een Indischen vorst! Hij draagt een bijna onuitsprekelijken naam — maar ik wil het toch beproeven — Rameshwara Singh — juist, zoo is de naam! Waar zoekt gij toch zoo ijverig naar in den buitenzak van uw jas, mijn waarde heer? Toch niet naar een revolver, hoop ik? Zoek dan niet langer — die zit reeds lang in den zak van mijn vriend, die een buitengewoon handig goochelaar is! Laat het dingetje maar eens zien, amice!

En Charly vertoonde glimlachend de revolver, die hij uit den zak van Stanyon had genomen, terwijl deze vol aandacht den brief las, dien Raffles hem had getoond.

De oogen van Stanyon hadden weer denzelfden groenachtigen glans, maar hij bleef volkomen kalm.

Hij strekte de hand uit naar de sigaret, die Raffles nog altijd in zijn vingers hield en zeide bedaard:

— Ik heb mij bedacht! Ik houd zeer veel van Ashmeds! Geef er mij maar een!

— Zoo mag ik het hooren! riep Raffles uit, die eensklaps zijn buitenlandsch accent liet varen. Hier hebt gij haar — de beide andere behoud ik liever zelf! Daar hebt gij natuurlijk niets tegen?

— In het geheel niet, waarde... Markies — of hoe wilt gij, dat ik u thans zal noemen? zeide Stanyon op vragenden toon, terwijl hij kalm de sigaret aanstak.

— Dat is mij volmaakt onverschillig, mijnheer Stanyon! antwoordde Raffles op hoffelijken toon. Ik laat het aan u over!

— Ik heb denkelijk het genoeg... den bedelaar van den winkel van Godfrey voor mij te zien?

— Misschien! antwoordde Raffles kortaf.

— De man van het huis in de Victoria Street? Op die vraag had Raffles niet gerekend en hij

kwam snel overeind en keek den ander scherp aan.

— Hoe, gij weet...? begon hij.

Stanyon maakte een afwerende beweging en antwoordde, terwijl hij een dikke rookwolk uitblies:

— Gij denkt toch zeker niet met een gek te doen te hebben, mijnheer? Laten wij kalm met elkander praten, nietwaar? Gij zijt detective? Particulier, waarschijnlijk, want de detectives van Scotland Yard, zonder hen te willen beleedigen....

— Ik ben .... voorloopig particulier detective, mijnheer Stanyon! antwoordde Raffles op vriendelijken toon. Ga verder, als ik u verzoeken mag!

— Wel, gij hebt u een zeer bekwaam man betoond — maar ik herhaal u, dat gij niet met een kind te doen hebt!

— Daarvan ben ik overtuigd! hernam Raffles bedaard. Bekent gij?

— Wat?

— Niet van die onnoozele vragen, als ik u verzoeken mag! zeide Raffles streng. Bekent gij dat gij den inbraak gepleegd hebt?

— Ik denk er niet aan!

— Loochent gij, dat gij in het vertrek van den Indiër uwe drie sigaretten verloren hebt?

— Dat loochen ik!

— Met welk doel is uwe medeplichtige dan den bedelaar nagegaan?

— Louter nieuwsgierigheid!

— Toch waar?

— Trouwens — gij noemt dien heer mijn medeplichtige maar....

— Die vrouw, bedoelt gij! viel Raffles hem koeltjes in de rede.

Stanyon fronste de wenkbrauwen en beet zich op de lippen.

Hij trommelde met de vingers op het blad van zijn schrijftafel en hernam toen kortaf:

— Wat wilt gij van mij? Waar zijn uw bewijzen? Denkt gij niet, dat iedereen u voor gek zal verklaren, als gij verkondigt, dat de schatrijke Prentice Stanyon zich aan een inbraak heeft schuldig gemaakt?

— Misschien — misschien niet! Er gebeuren tegenwoordig genoeg vreemde dingen! antwoordde Raffles schouderophalend. En wat ik van u wil? De helft van den buit wil ik!

Stanyon sprong op en keek Raffles doorbo- rend aan.

Alle kleur was uit zijn gelaat geweken, toen hij op heeschen toon zeide:

— Zou mijn vermoeden dus juist zijn geweest? Gij zijt dus geen detective — gij zijt....

— Ik ben John Raffles, mijnheer Stanyon!

Stanyon streek zich eenige malen met een zenuwachtig gebaar door het dikke, rosblonde haar en zeide:

— Ik had het dadelijk moeten begrijpen! Nu, ik wil eerlijk zijn — het doet mij oprecht genoeg, dat ik van aangezicht tot aangezicht sta tegenover dien befaamden gelukzoeker!

— Geen complimenten! zeide Raffles droogjes. Wat waart gij voornemens met het geld te doen?

— Zeg mij eerst — zult gij gevolg geven aan de zaak — ik bedoel — zult gij mij aangeven bij die ezels van de politie?

— Niet voor ik dat noodig acht! Gij hebt mij nog geen antwoord gegeven op mijn vraag!

— Wat ik met het geld doe? Er van genieten, natuurlijk! antwoordde Stanyon op schellen toon. Wat dacht gij dan?

— Eigenlijk verwachtte ik dit antwoord! zeide Raffles rustig. Gij steelt dus om u zelf rijker te maken?

— En om de sport!

— Een zeer vreemde reden! hernam Raffles schamper. Maar ik zie het reeds — gij zijt een van die gedegeneerde jongelieden, zooals men ze tegenwoordig helaas al te veel aantreft, geestelijk ontaard, moreel defect! Gij zijt eenvoudig ziek, mijn waarde heer — en ik zou u raden, dit bedrijf ten spoedigste te laten varen!

— En dat zegt gij, Raffles? riep Stanyon verbaasd uit.

— Mijn motieven wijken hemelsbreed van de uwe af! antwoordde Raffles scherp. Ik kan daar-

over niet met u praten. Het ligt buiten uw bevattingsvermogen. Nogmaals, wilt gij mij de helft van den buit afstaan?

— Terwijl gij er niets voor gedaan hebt? vroeg Stanyon spottend. Dat is wel wat veel verlangd! Ik weiger!

— Weet gij, dat ik u hier op dit oogenblik kan dwingen? hernam Raffles kortaf.

— Dat zou u niets baten! zeide Stanyon schouderophalend. In dit vertrek, in het geheele huis vindt gij op dit oogenblik geen penny!

Raffles keek den ander strak aan en zag aan zijn oogen, dat hij de waarheid sprak.

Hij gaf Charly een wenk, stond rustig op, greep zijn hoed en zeide afgemeten:

— Het is goed! Wij hebben nu kennis met elkander gemaakt. En — die kennismaking zal wel hernieuwd worden! Gij moet begrijpen, dat gij mijn eerezucht geprikkeld hebt! Ik stond er zeer op, een deel van den buit uit uw eigen handen te ontvangen! En ik zal dat deel hebben, reken daar op! Uw vijand ben ik echter niet — nog niet! Zorg, dat gij het niet wordt en laat dit leven vol gevaren, waartegen gij nog niet opgewassen blijkt te zijn, liever varen! Het heeft geen doel — en alles wat doelloos is — dat is immoreel! Tot ziens, mijnheer Stanyon — en zorg goed voor uw buit, want John Raffles wil u dien afhandig maken!

En vóór Stanyon van zijne verbazing bekomen was, hadden de twee mannen het vertrek verlaten.

Hij bleef geruimen tijd bewegingloos midden in de groote kamer staan en bromde toen tusschen de tanden:

— Wij zullen wel zien....!

De volgende aflevering (No. 441) bevat:

Het huwelijk van Rameshwara Singh.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOLD EN OOK ZONDER MONDSTUK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885